

Artikler om livet etter døden – frelse eller fortapelse

Skribenter:

E.W.Bullinger, Paul Griffitts og Jan Lilleby.

Her er en samling med artikler tidligere gitt ut på websiden, men nå samlet under ett. Dermed har lesere som ønsker å ha flest mulige vinklinger i ett og samme tema, nå fått dette, og slipper å lete på websiden. Lykke til med studiene. Tips gjerne andre om denne samlingen! Den utgjør cirka 30 sider i A4-format printet.

Den feilaktige læren om automatisk liv etter døden.

DEL I

Av Jan Lilleby

Å skulle forklare, i form av en omskolering i emnet, feil indoktrinerte kristne at det ikke finnes noe umiddelbart automatisk fortsettende liv etter døden – er som å prøve å ro over Atlanteren i en pram! Men jeg kan ikke annet enn prøve. For her trenger vi sannelig å ruskes kraftig opp!!

Jeg sendte nylig en email vedlagt min oversettelse av E.W.Bullingers artikkel om "Den rike mann og Lasarus" – til flere av mine forbindelser. En av disse responderte, slik jeg forstod det, – negativt, og kommenterte bl.a. om at det

ikke var en lignelse, men en faktisk historie. Han trodde ikke særlig på min beviste påstand at Jesus brukte en fabel form da han dro historien om Lasarus i Abrahams skjød, og den rike mannen som pintes i dødsriket. Jeg svarte da min venn bl.a. følgende: Jesus talte dette med paradiset til røveren på korset bare til denne ene personen (Jeg nevner dette i mitt etterskrift i oversettingen av artikkelen). Og det mener jeg fremdeles ville holde – men allikevel vil jeg videreføre argumentet i en ekstrem, men riktig grad: Jesus sa ikke setningen til røveren slik den er blitt formet av oversetterne av en rekke bibelversjoner!

Vi skal se på en rekke forskjellige konstellasjoner i denne "etter døden"-problematikken, og jeg valgte å begynne med Jesu ord til røveren på korset, Luk.23, 43:

"Og han sa til ham: Sannelig sier jeg deg: I dag skal du være med meg i Paradis!"

(Norsk Bibel A/S 1988 overs.)

Den er nokså lik KJV-bibelen, med bare den forskjell at det siste kolon er byttet ut med et komma. Vi får allikevel samme feilaktige setningsmening: At Jesus påstår at røveren skulle bli med Jesus den dag da de begge døde. En slik forståelse motsier hele GT i samme forbindelse og emne.

I gresk overs. finnes ikke komma i det hele tatt. Oversetterne har plassert kolon/komma etter skjønn og teologisk syn. For de fleste så fremstår dette skriftstedet nesten som en liten øy i det bibelske landskapet, løsrevet fra det store fastland – som er Bibelens helhetlige lære hva gjelder liv og død. Beholder vi kolonet, eventuelt kommaet slik det fremgår i siterte oversettelse "...sannelig sier jeg deg: I dag skal du være med meg i Paradis...", så beviser dette at Jesus kunne motsi sin egen lære! Flytter vi kolonet, eventuelt kommaet, til etter "I dag", så får vi riktig betydning: Jesus tilsa ham på dødsdagen, at han SIDEN skulle være hos Jesus i Paradis. Husk røverens bønn: Kom meg

i hu når du kommer I DITT RIKE. Og Jesus svarte ham likefrem og ukomplisert: Sannelig sier jeg deg i dag: Du skal være med meg i Paradis, når jeg kommer i mitt rike.

Jeg er klar over at også Jehovas Vitner pukker på en slik oversettelsesdetalj. Men disse bruker den til å prøve å underbygge sin seklære med at Jesus ikke er fysisk oppstått fra de døde. Jeg bruker det samme skriftstedet til å underbygge at 1. Jesus er oppstått fra de døde 2. Ergo kunne han i forskudd love røveren at han en dag skulle møte den oppstandne Mester i hans rike.

HVIS KOMMAET, EVENTUELT KOLONET STÅR URØRT

Jeg sa at dersom kommaet eventuelt kolonet får stå urørt, ukorrigert – da har vi en merkelig motsigelse i NT, der Jesus "taler med to tunger". Det er som følger:

Matt.12, 40: "For likesom Jonas var tre dager og tre netter i storfiskens buk, slik skal menneskesønnen være tre dager og tre netter i jordens hjerte."

Dette ble tydelig oppfylt da han døde og ble lagt i den rike Josefs grav, og til han oppstod den tredje dag. Etter oppstandelsen forbød Jesus Maria å berøre ham (ta på Jesus) "...for jeg er ennå ikke steget opp til min Far." Joh.20, 17. Underforstått: Han var ikke i Paradis overhodet i de tre dagene. I 2.Kor.12, 2-4 blir Paradis nevnt som noe som fantes i "Den tredje himmel". Paradis kan ikke flyttes rundt omkring i sfærene, alt etter det enkelte lærebehov som melder seg hos oss! Derfor, hvis Jesus var i "jordens hjerte i tre dager og tre netter" etter sin død, så var han IKKE I PARADIS DEN DAG HAN DØDE!

Hadde oversetterne først hentet frem den linjen man finner i hebraisk fra GT, og derfra søkt å oversette til gresk, og så til norsk eller et annet språk – er det sjanser for at de kunne ha oversatt riktig. Men direkte fra gresk kan være en katastrofe, dersom man ikke forstår at normene i Bibelens

språk i alt vesentlig er grunnet på hebraisk! Dette vil vi se på.

FRA 5. MOSEBOK FÅR VI DEN RETTE MAL I SPRÅK OG TEKNIKK

I hebraisk språk (NB: Lukas var på gresk) slik vi finner i Det gamle Testamente, er uttrykkene "denne dag" og "i dag" brukt ved alle anledninger når det gjaldt en sak av ytterste viktighet for Israel. Her er noen typiske eksempler fra 5.Mosebok:

5.Mos.4, 39: *"Så skal du da i dag vite og ta deg det til hjerte.."*

5.Mos.4, 40: *"...hans bud som jeg gir deg i dag."*

5.Mos.6, 6: *"Disse ord som jeg byder deg i dag, skal du gjemme i ditt hjerte."*

Likeså finner man samme form bl.a. i 5.Mos.7, 11; 8, 11; 8, 19, etc.

Hva skjer med meningsoppbyggingen i 5. Mos. 6, 6 dersom vi manipulerer med kommaet? Hvis vi setter det før "i dag" – så får vi den betydning at budene som Gud ba Israel å holde, bare skulle holdes DEN DAG DA DE BLE GITT. Slik: "Disse ord som jeg byder deg, i dag skal du gjemme dem i ditt hjerte." De påfølgende dagene var det ikke nødvendigvis slik at de behøvde å overholde noen bud som var gitt.

Dette var en fasttømret hebraisk språkteknikk, og som ikke var blitt flyttet eller forandret på Jesu tid. Hebraisk hadde de samme tradisjoner og anvendelse hos Israel både hjemme og i diasporaen. Selv der de hadde et gitt lands språk (j.fr. Apg.2ff og pinsedag) – så hadde de tatt vare på sitt hebraiske opphav godt. Jakob og Peter, samt Paulus visste dette godt: De alle sendte brever adressert til HEBREERNE, av Jakob kalt de tolv stammene i utlandet. Hebreere uten sitt hebraiske språk, ville vært intetsigende. Jesus talte ut fra denne tradisjon og forståelse både til

disiplene, og ikke minst denne røveren på korset. Derfor blir det altså ikke noen motsigelse mellom Jonas-historien og de tre dagene i døden, og Jesu ord til røveren om et fremtidig paradisi!

HVA ER EN SJEL?

De fleste har en oppfatning om hva uttrykket "sjel" står for. Det kan brukes til å antyde en holdning, eller til å beskrive den "åndelige" identitet som påstås å være i hvert menneske. Med dagens språk kan vi tale om "å selge vår sjel", eller å "ransake sjelen", å "ha en sjel" eller å være "livssjelen" i et selskap. Fra engelsk finner vi "Soul Music", dersom en liker denne type musikk. Vi skal se litt på hva sjelen er i hht. Bibelens ord. Hva består sjelen av?

1.Mos.2, 7 er uten mulighet for misforståelse, og likefrem:

"Gud Herren formet mennesket av jordens støv, og blåste livets ånde i hans nese, og mennesket BLE til en levende sjel."

Det er helt feil det som enkelte sekter og karismatiske miljøer lærer: "Mennesket er en ånd, har en sjel og bor i et legeme". Den veldige barrieren med 1. Mos. 2, 7 er uoverstigelig i så måte: Mennesket BLE til en levende sjel, i det Gud satte pust i kroppen hans. Ofte kalt livsånde (J.fr. Åp.11, 11 og de to vitner som vekkes fra de døde). Det vi får er følgende: Mennesket ER en sjel. Det komplette menneske kalles i Bibelen for "en levende sjel". Det er ved at den kropp som var skapt fra støv, og her har vi det første menneske, Adam, den ble komplett i det Gud satte pust i hans lunger...livsånde, og Adam kunne stå opp og begynne å gå rundt og beundre den flotte hagen. Rent teknisk sett blir dette: Støv + pust= Sjel. Først en kropp laget fra jordens støv, så innblåsing av luft i hans lunger (livsånde)= En levende sjel. Ingen mystisisme og gnostisk åndelighet og svada i 1. Mosebok 2!

JORDENS STØV

La oss stoppe litt ved støvet som Gud formet Adam av. *"Gud Herren formet mennesket av jordens støv."*

Menneskets kropp var laget av støv, opprinnelig. Adam er utledet av det hebraiske ord adamah, og betyr "jord" eller "rød mark" (bakke/mark/land). Synes du det er vanskelig å kunne akseptere at mennesket er sammensatt av forskjellige jordiske stoffer, og at vi slik er blitt til av støv (partikler, osv.) – så vil du kanskje bli nokså overrasket ved å finne ut at de samme elementene finnes i menneskekroppen som vi finner i jordens stoffer. De kan være tilstede i forskjellige proporsjoner, ha forskjellig form og sammensetninger, men det er de samme grunnelementene i menneskekroppen som finnes i jordens stoff. Ta bare en titt på oppstillingen nedenfor. Du finner 16 sammenfallende elementer – nokså mye, når vi snakker om kroppen!

1. Oksygen 65% av kroppens vekt
2. Karbon 18% av kroppens vekt
3. Hydrogen 10% av kroppens vekt
4. Nitrogen 3,3 % av kroppens vekt
5. Kalsium 1,5 % av kroppens vekt
6. Fosfor spor av dette i kroppen
7. Potassium spor av dette i kroppen
8. Sulfur spor av dette i kroppen
9. Natrium spor av dette i kroppen
10. Klorin spor av dette i kroppen
11. Magnesium spor av dette i kroppen
12. Jern (jod) spor av dette i kroppen
13. Mangan spor av dette i kroppen
14. Silisium spor av dette i kroppen
15. Kobber spor av dette i kroppen
16. Zink spor av dette i kroppen

NB: Slike stoffer i kroppen, finnes ikke nødvendigvis i hele jordens overflate, hvor som helst – men heller som en sum av

hva jorden er laget av. Gud så i allfall til at han brukte de stoffer "fra støvet" som ville bli den beste basis for kroppen, og at den skulle kunne vare et anselig antall år. Tenk på de første menneskene i Skriften: De levde over 900 år.

I oppstillingen ovenfor, ser vi at ved en nærmere gjennomgang, så står Skriften opp imot selv den mest grundige vitenskapelige skepsis. 1. Mos. 2 er sann og vitenskapelig i en og samme: Mennesket og jordens støv, hva gjelder vårt fysiske legeme – er samme slaget.

At mennesket er av støv, finner vi flere steder i Bibelen. 1. Mos. 3, 19 slår fast: *"..for av den (jorden) er du tatt,. Støv er du, og til støv skal du vende tilbake."* I 1. Mos. 18, 27 anerkjenner Abraham det faktum for Gud, at han bare er støv. Peters ord om at mennesket er som et gresstrå som viser seg en kort stund, og lignende, husker vi fra Bibelen. Salme 103, 13-14 forteller tydelig at Gud ser på mennesket, ynkes over oss, og kommer i hu *"..at vi bare er støv.."*.

Gud formet ikke en kropp, inn i hvilken han straks ville putte "det virkelige jeg-et", den virkelige personen. Adam var en mann, et menneske, FØR han kunne puste og bevege seg, mens han ennå "lå på dreibenken" hos Gud. Han hadde hjernen, men kunne ikke tenke, han hadde en tunge, men kunne ennå ikke snakke, osv. Han lå "død" og livløs – bare et fersk oppbygd legeme var ferdig. Noe manglet: Adam pustet ikke. Livsånden var ikke gitt ham av Herren.

LIVSÅNDEN, PUSTEN

"Og Gud Herren...blåste livets ånde i hans nese.."

Gud bokstavelig pustet inn LUFT, oksygen, i Adams nese...og så drev Herren i gang lungesystemet som ventet. Hvordan hjertemekanismen kom i gang, vet vi ikke – men det er jo tydelig at Gud fikk dette til også! Gud visste også meget godt å holde det øvrige legemet intakt i forhold til hjernen

og andre organer, inntil det øyeblikk da kroppen kom i funksjon. Her må vi ikke falle for fristelsen til å sammenligne dette med å bli oppvakt fra de døde. For Adam kunne ikke kalles død, før han var skapt. På dette stadiet i skapelsen var Adam i en helt egen status, uten sammenligning mot mennesker som siden kom. Tenk også det faktum, at om du hadde sett Adam, så ville du antakelig (Bibelen sier ikke dette rett ut) sett en mann UTEN NAVLE. Og slik ville vi visst helt sikkert at dette var det første mennesket. For alle andre, unntatt Eva, ble født gjennom en mor og måtte ha navlestreng. Bare en sidetanke. Michelangelo bommet litt da han malte sitt berømte freskemaleri av Adam med navle! Kanskje han skjulte seg bak det berømte begrep: Kunstnerisk frihet?

I GT er det to forskjellige hebraiske ord for pust eller ånde. Det ene er neshama, som brukes i 1. Mos. 2, 7 og taler om pust; og ruah, som bærer ideen om "luft i bevegelse", og peker mot en usynlig kraft, som for eksempel pust, vind osv. og blir dessuten også noen ganger brukt for å indikere engler og andre usynlige ånder – både onde og gode.

Her er noen eksempler der de to ordene er brukt om det samme – og i vekslende, – der det er samme tanke og idè som uttrykkes, men med to vekslende uttrykk.

Job 27, 3: "...så lenge som mitt livspust (neshama) er i meg, og Den Allmektiges ånde (ruach) i min nese.."

Job 32, 8: "Men det er menneskets ånd (ruach) og Den Allmektiges åndepust (neshama) som gjør forstandig."

Job 33, 4: "Guds Ånd (ruach) har skapt meg, og Den Allmektiges ånde (nashama) holder meg i live."

Det finnes intet her som taler om noe annet enn at det er vår pust, åndedrett, livsånde som gjør at vi lever.

I Det nye Testamente er det kun ett uttrykk som er brukt om

dette, det greske ord pneuma (for eksempel i bilgummi industrien kaller man luftfylte dekk for å være av typen pneumatiske bildekk. De er BLÅST opp med luft, eventuelt andre gasser – slik som helium i ballonger. Det har ikke å gjøre med ånd a la ånder, demoner, engler, Gud osv. Det er helt fysisk betinget.

Bemerk følgende, i tilfellet med Jesus og synagogeforstanderens datter (Luk.8, 55). Da Jesus vakte henne opp fra de døde, blir vi fortalt at *"...og HENNES ÅND (pneuma) vendte tilbake. Hun reiste seg straks opp, og Jesus bød dem gi henne noe å spise."* Jeg har alt henvist ovenfor til Åp.11, 11 og de to døde profetene som blir reist opp fra en av gatene i Jerusalem. Der står det at livsånde (pneuma) fra Gud kom i dem, og de stod opp...Likeledes kan vi lese Jak.2, 26 at legemet uten ånd (pneuma), det er dødt.

Så kroppen som er laget av støv, trenger ånde eller pust for å leve. Det kan rent teknisk se ut som, slik vi leste tidligere, at det var en form for "kunstig åndedrett" Gud utøvde på Adam da han gjorde ham levende. Det fantes oksygen rundt omkring i Eden allerede, men det krevde en annen persons initiativ for å få liv i kroppen til Adam. Oksygenet ville ikke sive inn i hans lunger av seg selv. Fra Pred.12, 7 finner vi det motsatte når mennesket dør: Denne ånde går tilbake til Gud som gav den. Ikke det minste rart i at alle forsøk på å skape kunstig liv i laboratorier har mislykkes. Dette privilegium er forbeholdt Gud, og ham alene.

JORDENS STØV + ÅNDEPUST= SJELEN

"...OG MENNESKET BLE TIL EN LEVENDE SJEL."

Adams livløse kropp ble kombinert med livets åndepust i hans nese. Som resultat, så ble han noe han ikke før hadde vært: En levende SJEL. For å belyse det litt, la oss se på noen hverdagslige ting.

Ta for eksempel en kunstmaler som blander blått med gult.

Resultatet er ikke blått og gult, men en helt ny farge: Grønn. De to opprinnelige fargene har blitt kombinert, for til sammen å danne en helt ny ting. Dette er tilsvarende å ta to deler hydrogen og blande med en del oksygen: Man får vann! En ny substans dannes.

Slik er det også med sjelen. To forskjellige "komponenter" (støv og pust) former sammen en ny ting, sjelen, det levende menneske.

Vi har alle hørt uttrykket "kropp og sjel". Det brukes i hverdagspråket for å poengtere de forskjellige deler av ens vesen. Etter å ha oppdaget hva Bibelen sier om disse ting, så blir uttrykket heller ganske misvisende, eller hva? Det blir som å si at "Akershus og Norge" er to forskjellige steder eller "ting". Mens i virkeligheten er det ene en del av det andre. Akershus er et stykke landområde, kalt fylke, i landet Norge. Kanskje vi heller skulle begynne å si "kropp og pust" i stedet for å uttrykke den feilaktige tanken i vår tale?

DET KARAKTERISTISKE VED SJELEN

Som vi har sett, uttrykket "sjel" i Bibelen betegner hele personen, en uatskillelig enhet. Derfor er det og naturlig å forstå at sjelen kan utføre alle slags fysiske ting. Sjelen kan spise (5. Mos.12, 20), og sjelen kan ta på ting (3.Mos.5, 2); Midianittsjeler ble tatt til fange sammen med husdyr og fordelt mellom israelittene (4.Mos.31, 27-28); og så videre. Alle sjelene/menneskene i disse eksemplene, er vanlige mennesker.

En siste tanke. I skriften er uttrykket "min sjel", det samme som å si "meg selv". Dette er synlig når vi leser Salme 103, 1 – der man fra hebraisk finner to linjer som uttrykker samme tanke i det man bruker forskjellige ord:

"Min sjel lov Herren, og alt som i meg er, love hans hellige navn." "Min sjel" rimer med "alt som i meg er". Det er ett

og det samme: Mennesket som her lover Gud i salmen. Sjelen er her hele personen. Og ikke bare en del av en person. Ser vi dette nå?

Om du nå bare kan gripe den enkle og sanne tanken at sjel ikke er noe vi har, men noe vi er, – så er du kommet langt i å forstå et emne og et begrep som oftest blir behandlet med overtro og uforsiktighet.

DEL II

I første del så vi på hva sjelen er i følge Bibelens ord. Mennesket er som sådan en levende sjel. Ikke en kropp med en sjel og en ånd. Hva skjer så med sjelen ved døden?

Vi har også nå utgangspunkt i 1. Mos. 2, 7 der vi leste hvordan Gud skapte mennesket av jordens støv og blåste livets ånde inn i hans nese, og Adam ble til "en levende sjel". Fra disse ordene ser vi at mennesket ikke har en sjel, men er en sjel. Hvilken forskjell! I fantasiens og fablenes verden HAR man en sjel, men i virkelighetens – og dermed Guds – verden, ER man en sjel. To forskjellige komponenter (støv og livsånde, pust) kombineres for slik å danne en helt ny ting (sjelen); den fysiske kroppen blir til en levende sjel når denne livsånden, kraften, blåses inn slik Gud gjorde ved skapelsen. Derfor er hvert levende menneske en sjel.

Den tradisjonelle, og dertil feilaktige oppfatningen av sjelsbegrepet, er at det er en usynlig ikke-fysisk kraft som inneholder vår personlighet og evne til å tenke fornuftig – vårt "virkelige jeg". Dette såkalte "virkelige jeg" blir så antatt å være udødelig, og bor i vår kropp inntil den frigjøres i dødsøyeblikket. De fleste religioner antar at den går inn i enten en himmel eller et helvete (eller til skjærsilden, som hos katolikkene) for å avvente tingenes gang. Det er underlig å legge merke til at fellesnevneren ved nesten alle religioner, er menneskets nedarvede evne til

å overleve døden. Denne tanke er basert på den feilaktige ideen om at vi har en "udødelig sjel" og at vårt "virkelige jeg" ikke kan ødelegges eller forsvinne ved døden. Med andre ord så er det mange som tror at en viss del av en selv som overlever døden, etter at kroppen må gi etter for dødens krav.

Denne tanke og idè blir forsterket i samfunnet gjennom oppdiktede karakterer i diverse filmer med åndelige guruer; fra den lokale snille psykiater til Casper – det snille spøkelset. Bare tenk på alle de historiene som er gitt ut i film og/eller bokform der fjerne avdøde slektninger "taler til oss fra de døde". Litterære klassikere er fulle av slike scener, for eksempel Shakespeares "MacBeth", "Wuthering Heights" og "A Christmas Carol" ("En Julefortelling"), for å nevne noen få. Denne tankegang finnes over alt, men hvor den enn kommer fra, så kommer den i allfall ikke fra Bibelen! "Budskapet" som kommer til oss gjennom slikt, er at uansett ditt religiøse standpunkt, så har hvert eneste menneske et "liv etter døden". Og at uansett hvilke beslutninger vi har tatt i våre jordiske liv, så fortsetter vår sjel å leve i nye og antatt "himmelske" omgivelser. Men som sagt: Bibelen lærer oss noe helt forskjellig fra dette.

HVA ER DØDEN?

Tenk over de følgende versene som handler om døden:

"..før støvet vender tilbake til jorden og blir som det var før, og ånden vender tilbake til Gud, som gav den." Pred.12, 7.

"Dersom han bare ville tenke på seg selv og dra sin Ånd og sin ånde til seg igjen, da skulle alt kjød oppgi ånden på én gang, og mennesket bli til støv igjen." Job 34, 14-15.

"Du skjuler ditt ansikt, de forferdes. Du drar tilbake deres livsånde, de dør og vender tilbake til støv." Salme 104, 29.

Spørsmålet om hva døden er har blitt debattert av doktorer og vitenskapsfolk (og et utall av andre) i århundrer. Bibelen har ikke noe detaljert svar på hvert enkelt biologiske spørsmål eller problemstilling, men fra de versene jeg har sitert ovenfor kan vi slå fast følgende: Døden er en tilbakevending. (Eng.: Death is a return).

Bibelen forteller oss at mennesket ved døden vender tilbake til støv og ånden vender tilbake til Gud som først gav den. Når vi begraver eller kremerer våre døde, så brytes kroppen ned og blir bokstavelig til støv og blir slik ett med den jorden som det engang kom fra. Dette er den ene fase ved døden, at menneskets døde kropp blir til støv og går tilbake til det som engang var dens utgangspunkt.

Likeså, livsånden som ble gitt Adam (1.Mos.2, 7) og deretter til oss, vender tilbake til Gud som gav den. Her blir livsånden separert fra kroppen, og døden inntreffer.

Tenk på hva som skjer når et menneske dør, og du vil se at Bibelen taler rett om dette. Når man øver førstehjelp til en bevisstløs person, så er det første man gjør å klarere luftveien hos vedkommende. Uansett hvor svak eller sterk deres puls er, – hvis de ikke får puste så dør de. Så, for å si det enkelt: Når en dør, så vender kroppen tilbake til jorden, deres livsånde vender tilbake til Gud, og slik opphører (midlertidig) sjelen å eksistere. Rent fysisk så er man tilbake til der man var før man var til.

Husk, sjelen er ikke noe vi har, men noe vi blir etter at kroppen har fått livsånde.

Livet og alt som ligger i det, opphører med ett ved døden:

"For i døden kommer ingen deg i hu. Hvem priser vel deg i dødsriket?" Salme 6, 6.

"..for det finnes verken gjerning eller planer eller kunnskap eller visdom i dødsriket, dit du går." Pred. 9, 10.

"For ikke priser dødsriket deg, ikke lover døden deg. Ikke venter de som farer ned i graven på din trofasthet." Jes.38, 18.

For et videre studie i dette aspektet, så har du også disse anbefalte versene å lese:

1.Mos.6, 3; Job 7, 21; 10, 9; 17, 16; 20, 11; 21, 25-26; Salme 7, 5; 30, 9; Pred. 3, 19-21; Jes. 26, 19; Dan. 12, 2.

OPPSTANDELSE

Dersom det er ett bestemt poeng som må fremheves fremfor alle andre, så er det dette: Vår fremtidige eksistens beror ene og alene og helt og holdent (!) på Herren, og ikke overhodet på oss. Vi kommer ikke til å leve etter døden, med mindre han oppvekker oss fra de døde.

En vanlig feiloppfatning er at når en kristen dør, så kommer han direkte over i Herrens selskap og skal være der i evighet. Men Bibelen sier at kristne (eller hvilke som helst andre) ikke kommer direkte til himmelen i dødsøyeblikket. I stedet så dør de og forblir døde INNTIL de blir oppvakt fra de døde ved Guds kraft.

I skriftmessig forstand blir de nevnt som de som er falt i søvn, og slik venter på å bli vekket opp fra denne søvn i døden.

"David sovnet inn med fedrene, og ble gravlagt i Davids stad. For David er ikke ennå steget opp til himmelen." (1.Kong. 2, 10; Apg.2, 34).

"Da han hadde sagt dette (Stefanus) , sovnet han inn. Og Saul samtykte i hans død" (Apg.7, 60; 8, 1).

TILFELLET MED LASARUS, JESU VENN

Tenk over hva Joh. 11 forteller oss om Herrens venn, Lazarus. "Deretter sier han til dem: Vår venn Lazarus er sovnet inn, men jeg går for å vekke ham. ...Jesus hadde talt

om hans død, men de tenkte at han talte om vanlig søvn. Da sa Jesus rett ut til dem: *Lasarus er død!*”

Like etter dette, kommanderte han Lasarus å komme ut av graven, og han kom ut. Lasarus var sovnet inn. Han var helt død. Men ved Guds kraft ble han vekket til live igjen, av Jesus. (Joh.11, 1-44). BILDE: *Maleri av Bondone – ca. 1320 e.Kr. Lasarus` oppstandelse.*

Det kommer noen ganske klare konklusjoner ut av denne historien:

A. Det nevnes intet om Lasarus og en eventuell personlighet eller udødelig åndeaktig sjel som svever omkring et sted.

B. Det sies ikke at Lasarus først kom til himmelen.

C. Dersom Lasarus først hadde kommet til himmelen i dødsøyeblikket, og der fått nyte Guds nærvær, ville det ikke vært noe annet enn grusomt og meningsløst å hente ham tilbake fra en slik tilstand.

D. Marta trodde heller ikke at Lasarus hadde kommet til himmelen. ”Jesus sier til henne: Din bror skal oppstå! Marta sier til ham: Jeg vet at han skal oppstå i oppstandelsen på den siste dag”. Bemerk behovet for en oppstandelse. Dette faktum kan ikke pukkes nok på!

Oppstandelse er den troendes eneste håp om et evig liv. Vi er absolutt hjelpeløse på egenhånd, og vi avhenger helt og holdent av Guds kraft til å reise oss opp fra de døde. Oppstandelse gjennom Herrens kraft alene, er helt fundamentalt i forhold til Guds handlemåter med menneskeheten. Ikke noe rart i at David ba: *”Se hit og svar meg, Herre min Gud! Oppklar mine øyne så jeg ikke skal sovne inn i døden.”* Salme 13, 4.

Det er ikke populært. Det kan hende det ikke engang virker trøstende på en del mennesker, men Bibelen viser oss helt

klart at LIVET ETTER DØDEN ER BETINGET, og ikke automatisk. Vi blir ikke fortalt disse ting for at vi skal bli skuffet eller føle oss sviktet; heller er det for å hjelpe oss å gripe underet og herligheten ved det Gud har i vente for oss.

"For likesom alle dør i Adam, slik skal også alle bli GJORT LEVENDE i Kristus." 1. Kor. 15, 22.

DET ER 1.TIM. 6, 16 SOM "RULER"!

Alle som har trodd den feilaktige lære og tanke om at vi har en udødelig sjel, og er blitt snytt for den riktige læren om at mennesket ER en sjel, bør få med seg etter min mening, det største og "Rulende" skriftstedet i emnet, 1.Tim. 16, 6 – som helt klart korrigerer oss og sier:

"..han som er kongenes Konge og herrenes Herre, HAN SOM ALENE HAR UDØDELIGHET og bor i et lys dit ingen kan komme, han som intet menneske har sett og heller ikke kan se. Ham tilhører ære og evig makt! Amen."

Bare Herren har udødelighet! Dermed forteller Bibelen at han alene er udødelig. Dermed er vi gjennom dette fortalt at ALLE ANDRE (utenfor guddommen) er dødelige, og helt i hendene på han som alene har udødelighet. Bare disse som døde i troen på Herren blir tildelt udødelighet av ham som alene har udødelighet.

DEL III

I denne Del III, vil vi se på dette med "sjelene under alteret" fra Åpenbaringsboken 6 – selv om disse ennå er helt fremtidige, og som situasjon ennå ikke er aktuelle eller kan gi noe utslag i forhold til Bibelens lære om at de som dør, er "ekte døde": De må vekkes opp fra de døde, før et liv igjen kan finnes til.

I 1.Tess. 4, 14-18 handler det om dette i sin helhet. Jeg personlig, er av de som mener at når Paulus refererer til "dem som er sovnet inn" i 1.Tess.4, 14 så er det bl.a. martyrer som døde i Paulus` egen levetid. Hele tiden med Apostelgjerningene er jo en tid der forutsetningen med de troende var Jesu immanente komme! Dette er vi nødt til å forstå. Tessalonikerne var troende under Den nye Pakt til Israel, mens Israel ennå var Guds prioriterte nasjon på jorden, og troende hedninger var proselytter som levde i Israels velsignelser (Rom. 15, 27). Denne situasjonen er uaktuell i menighetens tid, for nå er Israel tilsidesatt, og hele verden satt på lik linje. Men i tiden som kommer etter at menigheten er sluttet (og som vi leser om i Åp.) vil både de to vitnene (Moses og Elias, se egen artikkel) og deres disipler: De 144000 i Åp.7 og 14, være endetidens messianske "Nye Pakt" troende, og vil oppleve å bli rykket opp til himmelen i hht. 1.Tess.4, 14-18. Tessalonikerbrevene tilhører de ni første lærebrev fra Paulus som var skrevet til "Guds Israel" (Gal.6, 16) – og deres hedningproselytter. De er ikke bindende for menigheten, som først ble dannet da Gud i år 61-62 i Rom ved Paulus (Apg.28, 25-28) avlyser sitt paktsforhold til Israel. Israels avlysning og fall måtte komme FØR menigheten av nådetroende kunne bli til. (Bare fengselsbrevene/ pastoralbrevene er bindende for menigheten).

Å kalle mennesker for sjeler, er intet nytt. Dette blir ofte gjort i skriften, og sjel og menneske er èn og samme ting. Som allerede nevnt, når salmisten i Salme 103 sier "min sjel lov Herren..." så sier han bare: "Meg selv" – lov Herren. Mennesket ER en sjel. Det er ikke slik at vi har en sjel, eller har en ånd.

Hva sier så Åp.6, 9-11?

"Og da Lammet åpnet det femte seglet, så jeg under alteret deres sjeler som var blitt slått i hjel for Guds ords skyld og på grunn av det vitnesbyrd

som de hadde. De ropte med høy røst og sa: Herre, du hellige og sannferdige! Hvor lenge skal det vare før du holder dom og hevner vårt blod på dem som bor på jorden? Og det ble gitt hver av dem en lang hvit kjortel. Og det ble sagt til dem at de skulle slå seg til tåls ennå en liten stund, inntil tallet på deres medtjenere og brødre var fullt, de som skulle bli slått i hjel likesom de selv.”

Èn ting kan man slå fast, uansett hva man synes om "liv etter døden": Disse scenene finner sted i den fremtidige store trengsel i Israel, og som Jesus advarte om i Matt.24, 21-22.

Det finner ikke sted i menighetens tid, men det gjelder den tiden som kommer da Gud igjen vender seg til Israel og gjør nasjonen til en prioritert nasjon, de blir igjen satt som hode for nasjonene. Dette er de to vitnenes oppgave i Åp.11, gjennom straffetegnet og trengsler mot Israel. Dermed inntreer også dette som var under profetenes tid: Gud straffer de som dreper hans profeter. Det er dette som ligger bakenfor hele scenarioet: Gud tillater at "tallet på martyrer skal bli fullt" – for så å komme med sine veldige dommer. Disse dommene leser vi om både i de syv segl, de syv vredeskålene og de syv basuner. Da uttømmes Guds vrede over alle ugudelige i Israel, og Gud vil krige mot "vantroens barn" – som Paulus kalte dem, fariseerklassen i sin tid, og som gjennom talmudismen er det samme kristushat, nå satt i system ved Talmuds sytten bøker.

Sjelene under alteret var ikke "ånder uten legeme" – de hadde et legeme, for de ble gitt å kle seg i en lang hvit kjortel. Bare et legeme kan kles i klær. Ergo: De hadde blitt oppvekket fra de døde av Herren, og var virkelig i live. Men de ble holdt skjult under Herrens alter i templet. Herren svarte på deres utålmodighet og deres rop om hevn, at de måtte slå seg til ro ennå litt, til tallet på deres medtjenere ble fullt...de som skulle bli drept likesom de selv

hadde blitt. Dette er i Den store Trengsel, en straffetid mot Israel og en tid der Gud tar ut et nytt Jesus-troende Israel, og straffer de som ikke vil tro – de som dessverre velger å følge Dyret, Antikrist. Menighetens tid er over, og de nådeforhold vi har hatt med Gud gjelder ikke lenger på jord. Nå er det Gud som hamler opp med sitt ulydige Israel. Likesom det behaget Gud ved Kristus å vekke opp bl.a. Lasarus fra de døde, samt de mange hellige som ble vekket opp Langfredag da Herren døde på korset...som et tegn for Israel, slik behager det Gud å vekke opp igjen straks de martyrer som blir drept av Antikrist under Den store Trengsel i endetidens Israel. Så enkelt, og så bibelsk er det.

Den rike mann og Lasarus

OVERSATT ARTIKKEL VED JAN LILLEBY;
FRA WWW.HEAVENDWELLERS.COM

(Skrevet opprinnelig av E.W. Bullinger)

"Lukas 16, 19-31 blir som regel kalt "Lignelsen om den rike mann og Lasarus". Det er helt umulig at den tradisjonelle tolkingen av denne kan være riktig, for hvis så er tilfelle, så er den i direkte motsetning til alt som ellers læres i Skriften om dette. Og Herrens ord kan ikke, og må ikke tolkes slik. Dersom det er en bibelsk sannhet (noe det jo er) at "de døde vet ingen ting", hvordan kunne Herren ha lært frem, og hvordan kunne vi tro at de vet en hel del? Dersom det er et faktum at når menneskets "pust slutter, på den dag ender hans tanker", hvordan kan vi tro at han fortsetter å tenke? Og – ikke bare tenker, uten noen hjerne, men han setter ord på disse "tanker", og taler dem – uten noen tunge?

Når det store tema med oppstandelsen er oppe, er ett av de mest vanlige argumentene som brukes, at dersom det ikke finnes noen oppstandelse, da er ikke bare alle de døde men

også *"..de som har sovnet inn i Kristus fortapt"* (1.Kor.15, 18). Dette er også argumentet som følger like etter i vers 29 – etter parentesen i versene 20-28 -, og som er basert på vers 18.

Vers 29: *"De som lar seg døpe for de døde – hvorfor gjør de det? Dersom de døde i det hele tatt ikke oppstår, hvorfor lar de seg da døpe for dem?"*

Og dette, selvfølgelig, er saken dersom de ikke skal oppstå igjen.

Herren selv uttrykker seg unisont med oss i dette: *"Undre dere ikke over dette! For den time kommer da alle de som er i gravene skal høre hans (Jesu) røst"* (Joh.5, 28). Dette er Herrens egne ord, og de forteller oss hvor hans ord vil bli hørt; og – det er ikke i himmelen, ei heller i Paradis, eller i noe annen såkalt "mellomstadium" – men *"..i gravene.."*.

Daniel 12, 2 samstemmer i dette, og forteller oss at de som våkner opp i oppstandelsen er disse som *"..sover i jordens muld.."*. Det står intet om "Abrahams skjød", eller noen annen plass eller tilstand, men i *"..jordens muld.."*; fra hvilke menneskene ble skapt (1.Mos.2, 7; 3, 23), og til hvilket de skal komme tilbake når de dør (1.Mos.3, 19, og Pred. 12, 7).

Det er, selvfølgelig, velsignet sant at det er stor forskjell på den frelste og den ufrelste i det disse "sovner inn" – dør. Førstnevnte har mottatt det evige livs gave (Rom.6, 23): Ikke ennå slått ut i full blomst; men "I Kristus", som er ansvarlig med å reise de opp fra de døde (Joh.6, 39), slik at de kan komme inn i gleden i dette. De ufrelste besitter ikke "Evig liv", for dette blir sagt å være "Guds gave" (Rom.6, 23). Ingen er ansvarlig for dem, at de reises opp igjen. Vel, det er riktig at de en gang skal stå opp (Åp.20, 12-13), men dette blir til dommens

oppstandelse (Joh.5, 29) – for deretter å kastes ned i ildsjøen (den annen død, overs. anmrk.). Disse to hendelsene er derfor veldig ulike. Kristi forsoning og oppstandelse, og hans himmelfart utgjør en veldig forskjell – i favør av hans folk.

De dør som alle andre; men for disse er det bare å sovne inn. Hvorfor? Fordi de skal våkne opp igjen. Og selv om man da er død, så kalles man å være blant “.de døde i Kristus..”, men det forblir allikevel en sannhet at “.vi som er i live når Herren kommer, ikke skal komme foran disse”. Og, nødvendigvis, derav følger det at de ikke kan komme foran oss.

Men det blir noen ganger pukket på at Herren ledet ut en skare fra dødsriket (Hades) da han fratok Satan makten over døden og dødsriket (Ef.4, 8). Men Ef.4, 8 sier intet om dødsriket eller Paradis! Intet om skarer av fangne som befries, og intet om tilstanden mellom hans død og oppstandelse. Det var da han “.før opp i det høye...” at Kristi store seier ble manifestert. Vi blir ikke fortalt hva som var den umiddelbare virkning av Kristi død, oppstandelse og himmelfart blant Satan og hans onde engler. Kol.2, 15 forteller om den store seier at han “.avvæpnet maktene og myndighetene..”. Og slik hadde han da nøklene til døden og dødsriket (Åp. 1, 18). Det var en stor kamp og en herlig seier da Kristus oppstod fra de døde og beseiret ham som hadde dødens velde. Som bevitnelse for dette, så ble mange (ikke få) reist opp fra de døde (Matt.27, 52-53); men disse er igjen sovnet inn i Kristus og venter hans gjenkomst og den endelige oppstandelsen fra de døde.

Vi kommer nå til selve lignelsen. Det er åpenbart at Luk.16, 19-31 må tolkes i den forståelse at den ikke motsier alle de ovennevnte bibelstedene; men tvert imot slik at det blir i en perfekt harmoni, – og på den måten at den blir nødvendig for en bedre forståelse av hele den sammenheng den står i. Det vil si, vi må ikke forklare lignelsen på en apologetisk

måte, som om vi skulle ønske at den aldri stod i Bibelen; men som om vi ikke kunne klare oss uten den. Vi må behandle den som helt uunnværlig, når den settes inn i sammenheng. La oss se på noen uoverensstemmelser blant de tradisjonelle tolkerne først.

Noen av dem kaller den en lignelse; men Herren gjør det ikke. Den begynner ikke engang med å si "Han sa". Den kommer opp brått – "Det var"; uten noen videre forklaring om grunnen til eller meningen med det som ble sagt.

Dermed fulgte de sin egen vilkårlige, skjønnsmessige vilje, og plukker ut ett ord eller uttrykk, som de sier er bokstavelig; og et annet, som de sier er i overført betydning (på engelsk: "parabolic"). For eksempel så er "Abrahams skjød" i overført betydning, og henspeiler Paradis. De er nødt til å tolke dette slik, for hvis ikke, så (i bokstavelig tolking) vil det jo bare være plass til én person i Abrahams skjød (skjød= fang)! Det viser til det at man lente seg over mot hverandre under måltider, slik at dersom man lente seg litt tilbake – var i fanget hos personen bakenfor ham. Johannes var i en slik stilling overfor Herren Jesus (Joh.13, 23 og 21, 20), og var betraktet som et tegn på favør og kjærlighet (Joh. 19, 26; 20, 2; 21, 7).

Deretter bruker de uttrykkene "ild" og "vann", "tunge" og "lue" etc. for å være bokstavelig; men da Herren andre steder talte om "ormen som ikke dør", så tar de opp dette i en parabolisk (overført) betydning, og sier at det menes ikke "orm" men samvittighet. I denne tolkingen henter de opp bare fra sin fantasi og innbilning, og tolker i henhold til deres egen skjønnsmessige tankegang.

Hvis vi følger konsekvent dette ulogiske prinsippet, så får vi i deres fremstilling at Lasarus aldri ble gravlagt; mens den rike mannen ble. For "*..den rike mann døde også, og ble gravlagt*" (vers 22); mens Lasarus, i stedet for å gravlegges

ble *"..båret av engler inn i Abrahams skjød"*.

Det finnes også en videre vanskelighet her, med hvordan det kunne ha seg at en mann som faktisk var blitt gravlagt, kunne tenke uten noen hjerne, eller tale uten en tunge. Hvordan kan ånden tale, eller handle uten gjennom de fysiske lemmene i kroppen? Dette er et problem som våre venner ikke makter å overkomme: Og dermed må de finne opp en teori (som overgår (!) spiritistenes oppfinnelse av et "Astralt legeme" som ikke har noen basis i fakta: Og er helt og holdent uten noe holdepunkt som er verdig til å kalles "beviser" – overhodet.

Og, atter – Hades blir aldri noe sted nevnt som et sted der det er ild. Heller det motsatte, for Hades skal selv bli kastet ned i ildsjøen (Åp.20, 14)". Så langt Bullinger.

EN VIDERE BELYSNING

Av Jan Lilleby

Jeg kunne ikke bare la Bullingers artikkel stå igjen uten å komme inn på det som nå må være leserens neste spørsmål: Hvis ikke historien om Lasarus og rikmannen gjaldt reelle ting "etter døden" – hva var så grunnen til at Jesus omtaler personene som slike som faktisk tenkte, talte og handlet etter deres "død"?

Jesus beskriver sågar at det var satt en stort avgrunnsvelg mellom Lasarus i Abrahams skjød og rikmannen som pintes i dødsriket (vers 26). Dette høres jo mektig virkelig ut, ikke sant? Og rikmannen trygler om at Lasarus måtte komme og svale rikmannens tunge med en finger dyppet i vann (vers 24), noe som kanskje måtte ha fått nakkehårene til jødene som hørte historien – til å reise seg i skrekk!

Vel, uten sammenligning for øvrig, – la meg nevne Æsops Fabler, kjente greske eventyrlignelser for å fortelle en generell sannhet men med en OPPDIKTET historie. Dere vet, –

reven, kråka og ostebiten. Eller om han som ropte ulv så mange ganger, at når ulven en dag virkelig dukket opp, gadd ingen høre – og ulven fikk dermed fritt leide. Enkle lignelser eller eventyrbiter brukt for å fremme en generell sannhet. Eller historien (slike historier er jo uten ende...ikke sant?) om den "kloke" men late bonden som ville lette sitt arbeide, og derfor fant ut at han heller ville sitte på den grenen han skulle sage av – for i første omgang å lette sitt slit, – men som endte opp i en tragedie, som var prisen for å være lat! Han falt ned med grenen og slo seg i hjel. I stedet skulle bonden heller kostet på seg en litt mer omstendig metode: Kjøpe en stige og stå på den, lent opp til trestammen, og trygt og sikkert sage av den nevnte berømmelige grenen. Latskapen kostet ham livet – men historien som sådan var oppdiktet. Det blir dermed ikke å regne som en løgn, for det fremgår av selve historiens karikatur av den uheldige at den er oppdiktet med overlegg. Slik blir den rike mann karikert av Jesus, og overført på det vantro Israel og deres fariseere.

En annen av de mange endeløse ordbildene som er brukt ofte, den dag i dag, er at "den som graver en grav for andre, vil selv falle ned i den".

Og kjære leser: Dette var det Jesus brukte "historien om Lazarus" til: Å dikte opp en gitt historie og en problematikk, – som ikke i seg selv var en sann historie, – men som skulle PEKE PÅ EN SANNHET UTENFOR SELVE HISTORIEN.

Hva var det Jesus pekte på med sin "Æsop fabel"? Jo, vi finner dette tydelig i hans svar, Luk.16, 31 der Jesus bruker Lazarus` svar til den fortvilte rikmannen (her blir rikmannen karikert/latterliggjort) om hans ønske om at noen måtte komme tilbake fra de døde, for å advare Israel mot å havne i fortapelse: "Men han (Lazarus) sa til ham (rikmannen): Hører de ikke Moses og profetene, da vil de (Israel) ikke la seg overbevise om noen står opp fra de døde."

Jesus brukte fabelen eller historien til å refse Israels ulydighet i forhold til å tro Moses og profetenes vitnesbyrd om Messias! Derfor kan den ikke brukes ord for ord, som om den skulle være et leksikon om liv – død – dom – frelse – fortapelse. Der må hele Bibelen få tale, og den må få tale uten at det skulle bli hentet inn motsigelser fra historier som Jesus diktet opp for å fremme en generell sannhet.

Du vil se av min siste artikkel i denne artikkel-samlingen, at selve falsklæren som fariseerne drev bl.a. om evig pine for de som ikke trodde deres falsklære, kommer fra hedenske kulturer og aldri fra jødiske – og derfor ikke fra Moses og profetene. Fariseerne brukte trusselen om evig pine i et helvete som en maktfaktor til å få folket til å underkaste seg deres onde lære, og slik kunne suge pengene av folket helt urettmessig! Fariseerne forstod at Jesus talte om dem – og tilslutt korsfestet de Jesus. Jesus punkterte all deres onde falsklære både om liv og død, så det gjøv etter! Med Den rike mann og Lasarus, slår Jesus fariseerne midt i ansiktet...med deres egne løgner og dumheter!

Mer om Den rike mann og Lasarus!

Av Paul Griffitts

OVERSATT ARTIKKEL VED JAN LILLEBY;

FRA www.believer.com

Temaet fortsetter fra E.W. Bullingers artikkel – der vi skal se at

Paul Griffitts tilfører enda en vinkling – nemlig at Jesus fortalte

en fiktiv historie der han lånte fariseernes egen falsklære, og snudde den i mot dem! Dette kan også bestyrke mitt etterord

mot slutten av Bullingers artikkel, der jeg viser til at Jesus brukte

en fabel for å poengtere en sannhet utenfor selve fabelen.

"Fortellingen vi finner i Luk.16, 19-31 slik den fortelles av vår Herre, er en del av Den Hellige Skrift, men er gjenstand for kontroverser fordi den blir tolket av mange som en historisk bildefortelling. Med andre ord, de tror den gir oss innsikt i dette med menneskets "sjel" etter døden. Men denne teorien er belastet med mange problemer. I stedet for å være en virkelig historie, så er det her heller snakk om en "fortelling", en satire som Herren brukte til å refse fariseerne og avsløre deres hykleri.

Eksempelvis så lærte fariseerne at forskjellen mellom fattig og rik var en del av Guds plan! De gjorde fattigdom til en dyd som ville bli belønnet i det kommende livet i evigheten. Dette ble brukt av de rike fariseerne som en lovlig unnskyldning for å overse de fattige i Israel. Men de tillot aldri denne ideen å tas så langt at den rike mann i dette liv, ville bli fattig i det neste! Eller om en mann kunne nyte de gode ting i dette liv, så ville han få det onde i det kommende liv.

Fariseerne hadde tilranet seg kongers og presters rettigheter i Israel, men de ville ikke ta over seg ansvaret for andre mennesker. De skapte et kastesystem og en stor kløft mellom dem selv som Israels aristokrati og folket i landet. Herren brukte ikke fortellingen om Lasarus og rikmannen i henhold til faktiske sannheter om liv og død. Men i henhold til fariseernes tradisjon! Deres lære var grusom og Herren brukte den i mot dem i denne satiriske fortellingen om Lasarus og rikmannen. Samtidig innga Herren håp og oppmuntring til dem som var kastemerket som "syndere" av fariseerne i Israel. De som var blitt merket som "syndere" hadde intet håp om tilgivelse, og ingen våget å hjelpe dem, eller handle med dem. For å kunne overleve, ble noen av dem skatteoppkrevere/tollere for romerne". Så langt Paul Griffitts.

Kommentar av Jan Lilleby:

Dette lyder kjent for våre ører, ikke sant? Den fariseeriske ånd finner vi den dag i dag. Den virker i den samme sfære av løgn og halvsannheter, som brukes for å kaste glans over ens eget vellykkete liv, og skygge over de som er mindre vellykket. Nå forstår du kanskje bedre Jesu handling med tolleren Sakkeus? Jesus, i påsyn av de onde og rasende fariseerne, foretrakk å bo hos en slik "utstøtt" – en toller, som takket være fariseismens jerngrep på folket måtte livnære seg i samfunnets gråsoner. Jeg blir mer og mer glad i Jesus, jo mer jeg leser om hvordan hans rettferdighetssans kom til uttrykk i de forskjellige situasjonene.

Selv i miljøer der kristne tar seg av samfunnets "bunnfall": alkoholikere, narkomane og pillemisbrukere, skinner deler av den fariseeriske ånd igjennom: "Se, disse stakkars synderne" – så klart må vi hjelpe dem slik at de kan "slutte å synde" og komme til himmelen.

Uforstand i forhold til nådeevangeliets sannhet (J.fr. Ef. 2, 4-10), gjør at velmenende kristne – og jeg ønsker ikke nå å skape noen syndebukker – tror for alvor at dersom man får en narkoman til "å slutte å synde" ja, da kommer han vel til himmelen. Man har noe av denne klasseinndelingen i det åndelige i sinnet, da man tror at en fyllick eller narkoman kommer til helvete, mens vi som ikke er noen av delene vi kommer til himmelen.

Dersom en narkoman dør i sin narkomani, og ikke oppnår selve "idealet": Å bli fri rusavhengigheten, så kommer HAN TIL HIMMELEN dersom han tross dette tror slik vi veiledes av Bibelen i Ef.2, 4-10! Det ligger ikke implisitt i Guds frelse i nåden, at man må bli fysisk helbredet (fra for eksempel narkoavhengighet osv.) for å kunne entre himmelen i evig frelse. Slurvete bibellesing gjør at mange kristne lar seg dope ned av helt feilaktige tanker, og setter likhetstegn mellom rusmisbruk og ufrelst-status. Nei, venner, nå må vi yte Guds ord rettferdighet: Frelse skjer

ved tro, og vi kan på INGEN MÅTE !! ”..synde oss bort fra frelsen..”. Har noen der ute oppdaget at frelsen er BARE FOR SYNDERE?

Undertegnede har ikke noen narkoavhengighet eller pillerus avhengighet. Han er allikevel ikke satt høyere i status enn den som er rusavhengig, og ergo ikke klarer verken å helbrede seg selv eller frelse seg selv. Vi begge blir frelst ved TRO ALENE, uten gjerninger...og MED SYNDER. Ingen mennesker klarer å leve syndfritt!

Vi må lære å skille på dette liv og måten vi bør leve på, og det evige liv. I dette liv kan vi prøve å skikke oss, kanskje unngå rusavhengighet og annet. Men i det evige perspektivet er vi alle helt like. Vi er alle like dårlige! Bare Gud frelser, ved at vi tror hans ord om Jesus Kristus. Gud, gjennom sin nåde, frelser det onde mennesket som tror ham. Dette er nådeevangeliet i et nøtteskall, og allikevel: Les tross dette også Ef.5 – og døm om hvorvidt DU trenger å ruske opp litt i livet. Men det evige livet, det kan ingen av oss ”regulere” ved noen god adferd osv. Det er et ferdig liv i himmelen, vi er satt med Kristus i himmelen, sammen med ham.

Et lite sidesprang...i og med mine tanker om Sakkeus, som led under fariseismens jerngrep og falsklære om himmel og helvete. Det kan hende at nettopp du vil kjenne deg igjen, som en som har trellet under den falske læren om evigheten og evig pine osv. ? Vel, les videre – for nå skal vi se at hele helveteslæren i kristen tradisjon, er totalt falsk. Den kommer faktisk fra hedenske okkulte religioner/kulturer!

Helvete – er det uttrykk for pine eller utslettelse?

DEL I

Av Jan Lilleby

Det er få temaer i Bibelen som har plaget både troende og ikke-troende mer enn det evinnelige og omdiskuterte tradisjonelle "helvetessynet" – og som i norsk kristenhet ble fremmet av bl.a. Dr. Ole Hallesby, j.fr. hans berømte/beryktede radiopreken på tidlig femtitall, 25. januar 1953.

☒ Mye godt kan sies om Hallesby, og det blir også gjort av mange. Det er ingen tvil om at han var en sann troende kristen, en forkynner, lærer, ja – en Guds mann, en som var oppriktig glad i Jesus og å ha den nåde og tjene ham ved evangeliet. Men dette til tross, så var hans syn farget av den tradisjonelle helveteslæren...noe som fikk ham til å si, inne i sin velmente omvendelsespreken over radio:

".....du vet at om du (den ikke-troende) stupte død om på gulvet i dette øyeblikk, så stupte du like i helvete....".

BILDE: Hallesby på prekestolen under opptaket at talen i NRK.

Jeg vil ikke sverte minnet etter en slik trofast Guds mann som Ole Hallesby. Slik dessverre en horde av både leg og lærd, samt alle daværende profane media gjorde – med regelrett hån. Da stiller jeg meg heller på denne gudsmannens side, og forsvarer ham til siste slutt! Min nevnelser av Hallesby er ene og alene fordi han ble den som i nyere tid gav, mer eller mindre ufrivillig (?) "helveteslæren" et ferskt ansikt. Men han åpnet faktisk sin berømte preken med utgangspunktet i Luk. 9, 58 mv. og Jesu tale om å følge ham ved å forsake seg selv. Vi tar alle feil – og ingen skal henges bare fordi vi ikke som mennesker er fullkomne i tale og lære. Men de hengte Hallesby, og det har han aldri fortjent! Men en saklig forklaring på hvordan det har seg med "helveteslæren", det er ikke å verken hån eller henge noen. Alle som er forkynnere i en eller annen form offentlig, må tåle motbør, og at spørsmålstegn settes ved ens lære. Jeg møter dette ofte selv. Bildet er fra lokalet der "helvetestalen" ble tatt opp av NRK. Han hadde feil hva

gjelder helvete, men han talte rett om at vi mennesker må søke Gud – tro på Jesus, og omvende oss hvis vi har vært ikke-troende. Tenk på Hallesby mer som en Guds mann, heller enn en som tok feil i emnet om fortapelsen.

Det tradisjonelle synet.

Det tradisjonelle synet går ut på omtrent følgende: Når den vantro, eventuelt ugudelige person dør, og ikke har trodd verken Gud eller Jesus, da sendes han ned i en evig pine, etter at hans sjel er blitt atskilt fra den døde kroppen, og vil til evig tid lide dette. Den troende derimot, går rett til himmelen, til det mange likner med et himmelsk Paradis hos Gud.

Jeg tilhører den gruppe av troende som har endret syn på disse ting. Jeg trodde på mye av det tradisjonelle, men akk så feilaktige synet. Og vil med denne artikkelen anbefale alle andre kristne å gjøre det samme, å endre bibelsyn! Det finnes ikke en sjanse i helvete, for at helvete finnes! Alt sammen er et menneskelig sammensurium av feiltolkninger av grunntekster, ditto tolking av oversettelser og blanding med gamle middelalderske overtro dogmer, som snek seg inn i både katolsk og luthersk tro og lære.

Jeg kommer selv fra pinseorienterte miljøer innen kristenheten. Også der (og i mange andre frikirkemiljøer) tror man på en evig pine og straff, dersom man dør som en utilgitt synder. Mange tar inn Jesu lignelse om Lasarus og den rike mann, for å forsvare troen på at den troende får frelse mens den vantro får pine, uten å forstå at Lasarus ikke beskrives som en "troende kristen", men en syk, nylig avdød "fattigper" som ikke fikk hjelp av den rike mannen! (Som Bullinger, Griffitts og undertegnede alt har omtalt). Jesus brukte som nevnt lignelsen til å vise fariseerne og saddukeerne hvor helt ute på jordet deres eget evighetssyn var – det hadde intet med vår kristne virkelighet å gjøre, ikke overhodet. Deres syn var styrt av deres velkjente

grådighet etter penger. Så Jesus "sendte den rike mann" rett ned i pine og gru...og med dette slo han fariseerne åndelig talt i ansiktet.

Svært mange oppriktige kristne er engstelige for å gjøre den minste feil, av redsel for å havne i "helvete", der en skal pines "dag og natt i all evighet". På den motsatte side, finner vi spottende og flirende ateister og humanister som nærmest "viser baken" til ikke bare den tradisjonelle kristne belæringen omkring helvete, men om all kristen lære om Gud og Kristus. Det er vel hevet over tvil at helveteslæren nok må ha vært som å spyle bensin på bålet, overfor slike som fra før av hadde problemer med læren om en Skaper, en allmektig Gud og hans Sønn.

Bertrand Russell, den britiske filosof og sosialreformator (1872-1970), lastet Kristi angivelige helveteslære (Jesu lignelse om gehennailden, søppeldynga i Jerusalem på Jesu tid) for at kristenheten holder "helveteslæren" for riktig. Da Jerusalem og store deler av Judea ble ødelagt i årene 66-70 e.Kr., ble Jesu lignelse om at det vantro Israel ville bli kastet på Gehenna dyngen, oppfylt. Romerhæren kastet et utall av lik på dyngen, sier Josefus. Men de brant ikke "til evig tid", slik den tradisjonelle kristenheten ville ha det til. De jødiske opprørerne og selotene, som ikke trodde at Jesus var Messias, men at noen blant dem selv var Messias, fikk seg selv å takke for at de havnet der. Romerne drepte og slavebandt de som gjorde opprør mot deres regime. Det jødiske opprør hadde aldri funnet sted, dersom jødene bare hadde omvendt seg da Herren var hos dem, eller omvendt seg i ettertid, da apostlene fortsatte budskapet om et jødisk kongerike på jord, med Jesus som kongen.

Russell – lik så mange fritenkere i ettertid – mente at helveteslæren heller ble et hinder for at folk ville tro på Gud. Hvem vil vel tro på, og eventuelt fatte kjærlighet til en Gud, eller til hans Sønn Jesus, når de lærte at alle

som ikke ville tro og lyde deres ord i Bibelen, ble sendt til evig pine i helvetes ildsjø og flammer?

Russell skrev bl.a. : "Det er etter mitt skjønn, en alvorlig feil i Kristi moralske karakter, dette at han trodde på helvete. Jeg føler ikke selv at noen virkelig human og følsom, kan tro på en evigvarende straff....jeg må si at jeg synes all denne læren om helvetes straff for synd er en grusom lære..." (Russell forutsetter helvete, slik kristenheten har fremstilt dette, ut fra Jesu lignelse om Gehenna, at man kastes på en ild). Se fotoet her, et bilde av Hinnoms dal, som via gresk ble til Gehenna – dynga i Jerusalem.

Jeg kan forsikre leseren, at den tradisjonelle læren om helvetesild for den syndige og vantro, er falsk – og basert på århundrers totale misforståelser, samt falske kirketradisjoner.

Ikke bare finnes verbale tradisjoner om dette, men også grafiske helvetesfremstillinger finnes, og som har satt skikkelig skrekk i mange mennesker, både troende og ellers.

Middelalderens fremstillinger gikk ofte på at "...jo mer synd, jo verre straff".

Syndere ble fremstilt, hvis de var løgnere eller spottere, hengende i tungen over flammer; eller hvis de drev hor, så hang kvinnene etter deres lange hår, over kokende het leire! Baktalere ble avbildet idet de tygget sine tunger eller fikk glødende jern stukket inn i øynene! Dette og mange andre ubeskrivelige skremmebilder...alt for at kirken skulle ha makt over syndere, og skremme dem til å omvende seg til Gud.

I nyere tid er slike skremmebilder overtatt av fundamentalismen – men det kan til tider synes at flere og flere besinner seg, og holder seg fra å bruke helvetesskremser i kristen forkynnelse. Men det sitter langt, langt inne.

Hva er det å dø? Hva er det å oppstå fra de døde?

Å dø, dersom en tenker på den som alt tror på Gud og hans Sønn Jesus, blir i Bibelen beskrevet som en form for søvn:

Joh. 11, 11 og 13: *"...vår venn Lasarus er sovnet inn, men jeg går for å vekke ham. Jesus hadde talt om hans død, men de tenkte at han talte om vanlig søvn."*

1. Kor. 11, 30: *"...derfor er det mange svake og syke blant dere, og ikke få som sovner inn."* Paulus, om de troende i Korint som ble straffet med sykdom og død fordi de ikke skilte på Herrens legeme (nattverden) og det å spise seg mette. Det falt straff på de troende jøder som ikke hadde respekt for Herrens nattverd, en ordning som bare gjaldt jøder i Den nye Pakt til Israel, slik apostlene forkynte. Paulus, lik Jesus overfor Lasarus, brukte dette med søvn, for å beskrive den troendes død.

De troende under aposteltiden ventet på Jesu gjenkomst, og dersom noen av dem døde (sovnet inn) skulle de vekkes opp fra de døde ved Herrens gjenkomst for å samle de troende jøder inn til kongeriket på jord. Dette lærer Paulus i 1. Kor. 15ff og 1. Tess.4ff. Denne form for død og oppstandelse gjaldt bare i aposteltiden, mens jødedommen ble konkret tilbudt å få Guds Kongerike på jord, forutsatt at Israel hadde omvendt seg til Jesus. Da ville Herren kommet fra himmelen, vakt opp de som var døde i denne perioden og brakt dem sammen til Jerusalem – inn i Kongeriket. Ved Herrens komme skulle så alle de gammeltestamentlige hellige vekkes opp fra dødens søvn, og gå inn i Kongeriket. Der skulle de alle sitte til bords sammen med Abraham, Isak og Jakob og drikke den nye vinen sammen med Jesus (Matt. 8, 11; Luk. 22, 18). Samling av de troende jøder for Kongeriket, ble lært av Jesus i Matt.24, og av Paulus i 2.Tess.2, 1: *"Vi ber dere, brødre, når det gjelder vår Herre Jesu Kristi komme og vår samling med ham"*; og Matt. 24,31: *"Han skal sende ut sine engler med veldig basunklang, og de skal samle hans utvalgte*

(troende jøder i trengselstiden når Kongeriket igjen blir tilbudt dem) fra de fire vindretninger, fra himmelens ene ende til den annen."

Disse troende får vi se i forskudd i Åp. 20, 4 – disse som setter seg på troner for å være med og styre Israel i Kongerikets tusen år: *"Jeg så troner, og de satte seg på dem, og det ble gitt dem makt til å holde dom. Og jeg så deres sjeler som var blitt halshogd for Jesu vitnesbyrds skyld og for Guds ords skyld, og de som ikke hadde tilbedt dyret (Antikrist, en falsk messias) eller dets bilde, og som ikke hadde tatt merket på sin panne eller hånd. OG DE BLE LEVENDE OG HERSKET SAMMEN MED KRISTUS I TUSEN ÅR."*

I apostlenes tid var det de 12 apostler med Peter i spissen, som opprinnelig ble tilbudt denne posisjonen i Kongeriket i Israel, Jesus sa følgende i Matt. 19, 28: *"Sannelig sier jeg dere: I gjenfødselen (av Israel som nasjon for Gud) – når Menneskesønnen sitter på sin herlighets trone (i Jerusalem!) – da skal også dere som har fulgt meg, sitte på tolv troner og dømme Israels tolv stammer."*

Men Kongeriket kom ikke på jorden i Peters og de elleves tid, ei heller i Paulus' og Timoteus' tid – tilbudet ble avbrutt på grunn av Israels motstand og hat mot Kristus, slik det leses i Apg.28. Det blir de troende vi ser i Åpenbaringsbokens fremtidige hendelser, bl.a. de 144000 i Åp. 7 mv. som blir de som skal sitte sammen med Jesus i Tusenårsriket og dømme Israel. Vi troende i dag, menigheten slik det ble ved åpenbaringen til Paulus og hemmeligheten om himmelfrelsen hos Kristus der oppe, har ingen del i Kongeriket i Israel. Vi skal til himmelen. Himmelen og jorden er to totale motsetninger.

Den troende kristne i dag, er inne i en annen tidshusholdning enn tiden med apostlene og Kongerikets tilbud til jødedommen. Det sistnevnte opphørte i år 62, slik vi leser fra Apg. 28, 25-28 – Israel falt fra Gud og

tilbudet om å få et Kongerike i Israel er foreløpig avstengt og lagt på is. Men fra samme tid ble Paulus åpenbart en hemmelighet fra Gud, om en troende forsamling utvalgt i Kristus fra før skapelsen av, satt med Kristus i himmelen. Dette er menigheten: Alle troende som forefinnes i alle tider siden Israels fall, og som er gitt fri nådefrelse ved tro på Kristus, og som går til himmelen der Kristus er. Disse troende må ikke forveksles med de troende jøder under Den nye Pakt, slik det var i aposteltiden (tiden beskrevet i apostlenes gjerninger, år 32-62 e.Kr.). Vi som tror i dag, er ikke lovt en oppstandelse ut fra de jordiske gravene og en samling med Kristus til å gå inn i Kongeriket i Israel! Vi er lovt en himmelfrelse (gresk: Epiuranos, himlene over alle himler) direkte hos Kristus. Vi vekkes opp fra de døde, i det himmelske og ikke på jorden.

Derfor skrev Paulus til slike, gjennom Kolosserbrevets eksempel: *"Er dere da oppreist med Kristus, så søk det som er DER OPPE, DER KRISTUS SITTE VED GUDS HØYRE HÅND.*

La deres sinn være vendt MOT DET SOM ER DER OPPE (ikke mot Kongeriket lovt her nede til Israel), ikke mot det som er på jorden. Dere er jo døde, og deres liv er skjult med Kristus i Gud. Når Kristus, vårt liv, åpenbares, DA SKAL OGSÅ DERE ÅPENBARES MED HAM I HERLIGHET (i himmelen)." Kol. 3, 1-4.

Det troende Israels håp under apostlene, var å kunne få Kongeriket her på jord, og Jesus som Konge i Jerusalem, for 1000 år. Det såkalte "Tusenårsriket". Men menighetens troende, i vår tid, har det himmelske håpet om å finnes direkte hos Kristus som er i himmelen – der vi skal vekkes opp fra vår søvn – i himmelen hos Gud. Dette håpet ble åpenbart først ETTER at Israel var falt i år 62, da Paulus var i Rom.

Men bibelsk lære viser dermed, at den troende – uansett tidsalder og frelseshåp, dersom han dør før dette håp realiseres, så betegnes det rettelig som en form for søvn.

Dette for å uttrykke overfor den troende, at døden er midlertidig og ikke permanent. Døden er altså ikke en "Portal" inn til et annet liv. Døden er en definitiv slutt for mennesket, han er HELT DØD, og er uten noen form for bevissthet eller opplevelse av liv. Bare Guds personlige overnaturlige inngripen kan gi den døde nytt liv, det være seg om det skjer slik de vi leste om i Åp. 20, 4 som skal inn i Kongeriket på jord og regjere, eller om den kristne i vår tid slik det henspeiles på himmelen i Kol. 3, 1-4.

Denne inngripen fra Gud vil skje i himmelen for oss som tror etter det evangelium vi får i Efeserbrevet og Kolosserne, som er skrevet direkte til vår frelsesform med himmelen som håp. Paulus forkynte ikke lenger Kongeriket for Israel, men fra og med Efeserne og Kolosserne i år 62 e. Kr., etter at Israel var falt, forkynte han bare "Evangeliet om Kristi uransakelige rikdom" (Ef. 3, 8). Dette gir den troende himmelen der oppe som frelsesmål og håp. Men budskapet apostlene forkynte i deres levetid, var for Israel og Kongeriket. Det er veldig stor forskjell her. Men likheten i dette er: Jesus er frelser for begge kategorier. Oppstandelse fra de døde er nødvendig for de som døde i disse trosformer, for at de skal erfare at deres frelseshåp oppfylles av Gud.

Å dø, er å gå inn i total ubevissthet på ubestemt tid, inntil Gud Allmektig finner for godt å vekke den døde tilbake til livet igjen. Jeg taler nå ennå om den troende, og ikke den gudløse, ugudelige, vantro, eller uvitende (den som ikke vet noe om Gud i noen form). Bibelen lærer vedrørende troen generelt, at den troende i alle tider og under alle forhold, vil bli vekket opp fra døden av Gud Allmektig.

De som opplever å få Kongeriket tilbudt seg igjen pånytt (det skjer etter at menighetens tid er avblåst) vil ha samme frelseshåp som de troende under aposteltiden: Kongeriket i Israel, for tusen år. Dette er omtalt i Åpenbaringsboken

særlig, og har intet med menighetens tid å gjøre. Det har bare å gjøre med de spesifikke troende i Israel når den tiden kommer tilbake at Kongeriket blir tilbudt dem, like før Jesu gjenkomst til jorden. Det vil føre for langt å lære uttømmende om dette i denne begrensede artikkelen, men se mine andre artikler om dette.

De som inviteres til Kongeriket i en ny – av Gud befalt – forkynnelse (se Åp. 7 og 11 og de 144000, samt de to profetene som er i Israel i trengselstiden før Jesu gjenkomst) vil få samme håp som jødene under aposteltiden: Kongeriket i Israel, for tusen år. Det er Elias som starter denne nye forkynnelsen, se Matt. 17, 11 og Mal. 4ff. De som dør i denne tiden med trengselen i Israel, vil vekkes opp av Kristus idet han kommer fra himmelen. Dette leste vi om fra Åp. 20, 4 – etter at Jesu gjenkomst først var omtalt i Åp. 19.

Er det da ingen straff for slike som vender Guds frelsestilbud ryggen?

Jo, det forefinnes en straff – men ikke slik kristenheten i stort har løyet om i dens uvitenhet. Straffen er at den som dør i vantro eller en form for forkastelse av Guds frelsestilbud, forblir død! Straffen er utslettelse (fortapelse). Man mister seg selv totalt...med alt hva det innebærer. Det vil være som om vedkommende aldri egentlig var født. Gud mener bestemt at dette også får holde! Gud har ingen glede av den ugudeliges død, han ville ikke godte seg over å betrakte en vantro eller ugudelig person bli pint i evige flammer i uutholdelige evige smerter. Den kristne som tror at Gud ville bedrive et slikt tortursystem, tar komplett feil.

For å få full bibelsk oppdatert lære omkring det som gjelder eventuell straff for den som ikke tror Kristus i vår tid, må vi til Paulus. Jesus sendte Paulus særskilt til oss hedninger, oss utenfor jødedommen. Han ble hedningenes lærer

i tro og sannhet. Det er Paulus vi må høre på, for sannheter som gjelder menighetens troslære. Jesus, derimot, ble iflg. det Paulus klart lærer, en tjener for de omskårne – altså jødene og deres omskårne proselytter (Rom.15, 8).

Bibelen, hva gjelder troslære, er hva jeg vil kalle demonstrativ: Det som IKKE står i troslæren, det skal vi heller ikke tro; men det som står der, det skal vi tro. Og ikke en hvilken som helst troslære, men den paulinske, for han lærte til oss hedninger hvordan vi skal tro Kristus. Denne læren kom i og med Efeserbrevet, tett fulgt av Kolosserne – brev skrevet som en følge av at Gud der åpenbarte en ny husholdning, en husholdning som ikke hadde noe å gjøre med Kongerikets opprettelse i Israel, men med Guds nåde for oss hedninger (Ef. 3, 1-9). De tre øvrige brev, som er basert på troslæren i de to førstnevnte, er Titusbrevet, Filemon og 2. Timoteus. I Det nye Testamente er det bare i disse fem brev vi finner himmelfrelsens håp, alt annet i NT er gjeldende Kongeriket for Israel, og det har ikke noe med oss i menighetens tid å gjøre.

Om fortapelse, eller å tape muligheten til himmelfrelsen, finner vi følgende ord fra Gud, ved hans utvalgte apostel Paulus:

For det første, ordet "Fortapelse", "Evide ild", "Evide pine" osv. finnes ikke i disse brevene! Surprise, surprise! Heller ikke beskriver Paulus noen form for pine etter at en ulydig person er død.

Men gjennom lesing av visse ordstillinger og temaer fra Paulus, finner vi riktig resonnement om at det går an å miste frelsen...altså å fortape seg, inn i tilintetgjørelse. Å gå glipp av den himmelfrelse apostelen beskriver for den troende.

Ef. 5, 5 – fra det såkalte formaningskapittelet i Efeserne, leser vi på resonnement følgende:

"For dette vet og skjønner dere at ingen som driver hor eller lever i urenhet (homofil praksis), heller ikke noen som er pengegrisk – han er jo en avgudsdyrker – har arv i Kristi og Guds rike."

Dette betyr faktisk bokstavelig, at dersom en evangelist i sin tjeneste, faller i pengegriskhet og lever i dette, så kan han glemme himmelen! Dette er fordi – ved resonnement – skjønner vi (slik Paulus også sier oss) at ingen slike har del i Guds og Kristi rike, derav også den himmel der begge oppholder seg per dato. Dette er avgudsdyrkelse, sier Paulus. Av dette forstår vi at dersom en person driver regelrett avgudsdyrkelse, er han per definisjon i Guds Ord ikke lenger å betrakte som en troende! Hans gud er blitt pengene og pengers makt.

Jeg gadd vite hvor mange slike det kan finnes blant kjendis-evangelistene...slike som menger seg, kjøper hus på 3000 kvadratmeter, holder seg med fire, fem, seks dyre biler, osv. – jeg vet det finnes noen, særlig i USA. Gadd vite. Men her er Gud inne i bildet, og bare han kan avlese hjerter og granske nyrer. Vi kan det ikke. Men vi kan antakelig få en aldri så liten mistanke, eller hva?

Kol. 3, 25: *"For den som gjør urett (Paulus nevner flere dyder i versene før), skal få igjen for den urett han gjorde, og det blir ikke gjort forskjell på folk."*

Vi kan lete med lys og lykte, men vi finner ikke helvetesild, ildsjøen i evighet, pinefull straff i evigheten i Paulus' menighetsskrifter. Dersom Gud fant det sant at den ikke-troende blir kastet i helvetesilden for alltid, ville formaninger om dette ha fremkommet helt tydelig i alle menighetsbrev fra Paulus.

Hva med de i Åp. 14, der røken av pinen stiger opp i evighet?

Det er ikke en røk som varer evig. Dette skriftstedet i Åp.

14, 10-11 er et varselsrop imot de jøder som i Israel under Antikrists tid med mange plager og trengsler, tar på seg godkjent-merket til Antikrist (dyret i Åp.13). De har ikke hvile dag eller natt, de som påtar seg dette merket – altså i trengselstiden som er slik at disse blir plaget med ild og annet, som kommer av de to profetenes tjeneste v leses om i Åp. 11, de som hadde makt til å kaste ild på de som stod profetene imot. Åp. 14, 10 taler om at de pines og plages mens engler ser på, og mens Kristus (Lammet) i himmelen ser på; men dette er på jorden i trengselstiden i Israel. En straffetid der Gud straffer all vantro mot Kristus, hos de jøder som står ham imot. Men i vers 11, leser vi at røken av denne ilden som treffer disse vantro antikrist-følgerne, den stiger opp i all evighet...det vil si: Røken stiger opp og blir borte inn i universets og evighetens mulm, etter at ilden er over.

Men de som straffes av denne ilden, går til fortapelse: De dør og opphører totalt å eksistere. Leser vi om denne ild som faller på ugudelige motstandere i denne tidsperioden, finner vi at de dør! Åp. 11, 5: *"Dersom noen vil skade dem (de to profetene – Elias og Moses) da går det ild ut fra munnen deres (på deres ord faller det ild) og fortærer fiendene deres. Ja, om noen vil skade dem, da skal han drepes på denne måten."*

I tillegg leser vi i 2. Tess.1, at ved Jesu gjenkomst til Israel, vil Herren komme med *"...flammende ild og ta hevn over dem som ikke kjenner Gud (alle som følger Antikrist) og over dem som ikke er lydige (av jødene) mot vår Herre Jesu evangelium (evangeliet om Kongeriket)".*

Antakelig er det dette siste som egentlig mest gjelder de som treffes av ilden i Åp. 14, der røken stiger opp inn i universets evighet, etter at ilden er ferdig utbrent på de som tas livet av. Men her er det to valg, og begge viser at det er snakk om regulær henrettelse der Herren og hans utsendte profeter må opptre som bødlene i rettferdighetens

navn, mot den ugudelige antikristelige jødestat i endetiden. De som valgte å følge Antikrist.

Hva med ildsjøen og den annen død i Åp. 20?

For det første, det er ildsjøen som er den annen død.

De som vi ser oppstår til Kongeriket i Israel i vers 4, får vite at de var salige fordi over dem hadde ikke den annen død noen makt. Altså, de som gikk inn i Kongeriket skulle ikke gå fortapt. For ildsjøen er fortapelsen, altså en tilintetgjørelse hvoretter man ikke kan ta seg tilbake til livet. Man blir borte for alltid. Vers 14 har nøkkelen: Døden og dødsriket ble kastet i ildsjøen – det er et uttrykk for den endelige sluttelige definitive tilintetgjørelsen. Dette skjer etter at Kongerikets tusen år er utløpt, slik det også står i vers 7.

Satan blir kastet i ildsjøen, den annen død – den endelige tilintetgjørelsen, der tidligere både Antikrist og Den falske Profet var blitt kastet tusen år tidligere (se Åp. 19, 20). Dermed vet vi at Satan en dag vil bli henrettet av Gud!

Selv om det står at Antikrist og Den falske Profet ble kastet levende i ildsjøen som brenner med ild og svovel, så er problemet allikevel løst: Ildsjøen er den annen død, og evig ild er det derfor ikke, det er den endelige død, den totale tilintetgjørelsen. Begge despotene var døde og borte for godt, og tilslutt kommer selve Satan til den samme tilintetgjørelse – samt alle som ikke var funnet oppskrevet i livets bok.

At de kastes i ildsjøen "som brenner med ild og svovel" er etter all sannsynlighet uttrykk for at de blir drept ved ild...de dør, likesom de som hadde tatt på seg dyrets merke (Åp. 14) – men i og med ildsjøen, den annen (endelige) død, så er de **døde og borte** og ikke på noen måte i live deretter.

Bibelen er ikke en billig novelle der en skalter og valter med ord, men det var en fast symbolbruk av ild for dette å bli tatt livet av. De som ikke døde ved ild, sier Åp. 19, 21 – de ble *"...drept med sverdet som gikk ut fra hans munn som satt på hesten (Jesus i hans komme)*. Og alle fuglene ble mett av deres kjøtt. Dette er noe som skjer i det jordiske, faktisk på Harmageddonsletten nord i Israel. Dette er ikke i noe såkalt helvete med en evig uslukkelig ild. Bruken av "evighet" i Åp. 20 om ildsjøen, er ikke at varigheten er evig, men resultatet: Dødens inntog, og denne død er evig. De er da døde for alltid og blir aldri mer levende. Dette er den fortapelse som venter alle som har frasagt seg Gud og Kristus, etter at han er blitt gjort kjent gjennom forkynnelse av Guds ord. Den som er i troen, kan på den annen side ikke bare snuble seg bort fra frelsen, det vil si gå fortapt pga. diverse mindre feil og synder.

Jeg siterte Paulus i Ef. 5, 5 ovenfor, og merk at han refser de som lever ut et syndeliv, i pengegriskhet, i hor, i urenhet (homofili) – simpelthen fordi slike handlinger vitner om bastant selvvalgt vantro hos vedkommende. Den oppriktige troende som sliter med ditt og datt, rammes ikke av slikt. Han frelses pga. Guds overvettes store nåde. Men vi må kjenne hva som er Guds vilje, formaner apostelen. Gud er alltid imot synd, men han elsker synderen som tror, og han yter full nåde. Men den som forakter nåden og bare vil skumme av all verdens syndige levesett, mende seg i pengegriskhet og all slags urenhet – han kan se langt etter å få komme til Guds og Kristi rike, himmelen.

Det er et utall aspekter inne i bildet når vi ser på evighetsperspektivet, fortapelse, frelse etc – men her har vi tatt opp de viktigste elementene i saken, og håper at det hjelper leseren til å forstå Bibelen rett, men særlig befri ethvert menneske fra "helvetesangst". Simpelthen fordi Gud ikke ønsker å legge noen slik angst og kunstig pressmiddel mot noen. Gud ønsker bare å ha slike hos seg som selv ønsker

å tro ham. Han tvinger ingen, og heller ikke skaper han lydige "roboter" av noen mennesker. Valget er alltid vårt!

"Helvete" slik man bruker å si det på folkemunne (på engelsk – hell) er i Bibelen uttrykk kun for en kort pine idet et menneske blir drept, for så å bli helt tilintetgjort og alltid død. Det har intet med "evig pine" å gjøre. Bare for å følge opp artikkelens tittel. Uttrykket har overlevd seg selv pga. feil oversettelse fra det greske Hades – som er dødsriket, eller døden kort og godt.

DEL II

Del II har jeg skrevet for å belyse emnet også ut fra Det gamle Testamente og derved få et mer fordelt overblikk over dette slik hele Bibelen samlet fører i pennen: Helvete med evig pine finner ingen støtte i noen deler av Bibelen!

Det ubibelske "helvetessynet" – ble fremmet av bl.a. Dr. Ole Hallesby, j.fr. hans berømte/beryktede radiopreken på tidlig femtitall, 25. januar 1953. Og som jeg nevnte i første del ovenfor:

".....du vet at om du (den ikke-troende) stupte død om på gulvet i dette øyeblikk, så stupte du like i helvete.....".

Om Ole Hallesby hadde vært sammen med Aaron og Moses i Sinai, og da stått frem med sin preken, ville han ha blitt ekskludert fra forsamlingen som en som førte falsk lære om Gud!

Og la meg gjenta fra første del: Jeg angriper ikke Hallesbys integritet. Den viser seg å være upåklagelig. Men bare læren. Som troende var nok Hallesby en Guds tjener, fullt og helt.

I de fem Mosebøkene finner vi visse høydepunkter om bibelske personer. La oss begynne med begynnelsen, Adam og Eva.

ADAM OG EVA OG EVIG PINE

Ved lesingen av skapelseshistorien, hva Gud sa til våre første foreldre, deres syndefall og tiden etter at de ble fordrevet fra Eden og måtte "Arbeide i sitt ansikts svette" – finner vi intet som omtaler, lærer eller antyder at Gud truet dem med "Evig pine" dersom de opptrådte i vantro og ulydighet.

Bare ettertenk følgende: Helvetes pine, noe så graverende og dødsalvorlig for ett hvert menneske – og så skulle altså ikke de første syndere Adam og Eva få vite noe om et slikt pinens sted? Om noen – av alle de som syndet – skulle få høre Guds alvorlige advarsler og formaninger om en helvetes pine, så måtte det ha vært nettopp Adam og Eva! De som førte synden inn i verden, og med gruvekkende konsekvenser. Dermed kunne de tatt denne advarselen videre til neste generasjoner, og slik sørget for at folk avholdt seg fra all synd og ulydighet. Men, Bibelen er tyst om at det skulle være en fortapelse med evig pine dersom Adam og Eva fortsatte i synd og ulydighet. Alt de fikk beskjed om var: *"Dersom dere eter av treet (Kunnskapens tre midt i hagen) skal dere visselig dø."* Dersom Bibelen lærte evig pine, så skulle budet fortsatt med: *"...visselig dø, og deretter kastes i helvetes evige pine"*.

KAIN OG ABEL – BRODERMORDET

✘ Det samme fraværet av formaninger/bud om evig pine finner vi også i historien om Kain og Abel. Her har vi den menneskelige histories første mord, sågar det verst tenkelige av et antall typer mord innen kriminalloven: Mord av en nær slektning, en bror. Og allikevel, Gud sier intet til Kain som skulle tyde på at hans fremtid var i en evig pine i helvete for mordet. Vi finner vel heller intet om at Kain blir en angrende synder. Bibelen fremstiller ham heller som en klagende sytende synder, selv om han bekjente at han hadde syndet: 1. Mos. 4, 12-15

"Når du dyrker jorden, skal den ikke mer gi deg sin grøde.

En flyktning og en vandrer skal du være på jorden. Da sa Kain til Herren: Min misgjerning er større enn at jeg kan bære den. Se, du har i dag drevet meg ut av landet, og jeg må skjule meg for ditt åsyn. Jeg blir en flyktning og en vandrer på jorden, og det vil gå slik at hvem som helst som finner meg, kommer til å slå meg i hjel. Men Herren sa til ham: Dersom noen slår Kain i hjel, skal det hevnes sjufold. Og Herren satte et merke på Kain for at ingen som møtte ham, skulle slå ham i hjel.” Bilde: Kain dreper Abel med en sten.

I stedet for å utlyse et evig helvete, sa Herren at han skulle straffe den som prøvde å drepe Kain, med å drepe syv! Dette er faktisk det motsatte av "helveteslære". Dette betød ikke at Gud tillot mord, men det er definitivt ikke grunnlag for å sende en person i et antatt evig helvetes pine! Og mordet til tross, Kain hadde tillatelse til å tale til Herren, og Herren talte til ham personlig i sitt svar. Ingen kristen kan si det samme. Ingen av oss har talt personlig med Herren, og hørt hans lydelige røst tale tilbake til oss med en eller annen beskyttende forskrift, slik som i Kains tilfelle. Den siste bibelperson som hørte personlig fra Herren, var Paulus (Kol. 1, 25-26).

I lesingen om de erketypiske bibelpersonenes liv fra GT, slår det meg mer og mer...at vi leser om en Gud som åpenbarer sin store kjærlighet og nåde til menneskene, slik en virkelig Far ville gjøre. Han er rette Far for alle som kalles barn, både i himmelen og på jorden, sier apostelen. En Far sender ingen av sine i noe evig pinens helvete – synd eller ikke synd.

NOA OG VANNFLOMMEN

Noa betegnes som "Retttferdighetens forkynner", men vi finner intet i historien om Noa, der Gud truer vantro med evig pine i noen form. Ja vel, – massevis av mennesker druknet i vannflommen. Men det står intet om at de endte i en helvetes evig pine. Hvis Noa var retttferdighetens forkynner, ville

det vært en grov forseelse å utelate en advarsel om å havne i den evige pine, dersom slik straff fantes fra Guds side. Men fordi Gud, idet han må dømme en vantro ugudelig til evig straff, så består straffen ikke av noen pine, men bare av fravær av liv. Men dette er selvsagt alvorlig nok i seg selv. Man har da tapt himmelen og et evig liv.

SODOMA OG GOMORRA

☒ Disse to byenes endelikt står kanskje som ett av Bibelens største skrekkeeksempel på voldsom dom og straff fra Gud: En ild falt fra himmelen og begge byene brant opp, og alle som var i dem tilintetgjort. De fleste bibeltroende kjenner historien godt. Abraham kjenner vi i situasjonen der han forhandler med Herren om å spare rettferdige mennesker – og pruter nedover til hvis det bare kunne finnes så mange som skarve ti rettferdige personer, 1. Mos. 18, 32:

"Kanskje det finnes ti (rettferdige). Han svarte: For de tis skyld vil jeg ikke ødelegge den. Så gikk Herren bort, da han hadde talt ut med Abraham. Og Abraham vendte hjem igjen."

Abraham brukte ikke brekkjernet med "helveteslæren" overfor Herren, og sa: *"Å, gode Herre, om du bare finner ti rettferdige der, vil du da spare byen fra å havne i helvetes evige ild?"*

Abraham forhandlet bare om eventuelle rettferdige der, i forhold til den jordiske ødeleggelsen som Herren varslet på grunn av den utbredte synden. Og for at de hadde truet Lot og familien og de englene som kom, når vi leser i 19. kapittel om det som skjedde i domshandlingen og forut for den. Vers 5 bekrefter at det ikke engang fantes ti rettferdige i Sodoma: *"De ropte på Lot (folket som hadde omringet hans hus, bortimot hele byen) og sa til ham: Hvor er de menn som kom til deg i natt? Før dem ut til oss så vi kan ha omgang med dem."* De var en grov homoseksuell mobb!

Deretter, da Lot følte seg presset, tilbød han dem å få sine

to døtre i stedet for de to himmelske gjestene, men da kom den typiske motanklagen fra den homoseksuelle mobben (denne tonen finner vi dessverre også i vår tid, i forhold til homofile og kristentro!) *"Denne ene mannen er kommet for å bo som fremmed her, og så opptrer han bestandig som dommer? Nå vil vi fare verre med deg enn med dem. Så trengte de voldsomt inn på mannen – på Lot, og stormet fram for å sprengte døren"*. Englene hos Lot slår da mobben med blindhet, så de ikke fant inngangsdøren. Og så drar Lot ut, og ilden faller fra himmelen. (Se maleriet til John Martin ovenfor.)

Men i dette samfunnsbilde av ondskap, så uteblir enhver form for budskap eller trussel om "Evig pine" – enda her hadde Gud og hans tjener Lot, anledningen til å rope ut et helvetes-varsko...og si at dersom de gjorde dette ville de alle bli kastet ned i den evige pinen i helvete. Også denne onde mobben, med dens totalt falne moral, ville ikke Gud ønske å se pines i evig tid. Gud er fornøyd med at onde ugudelige kun havner i den fortapelsen Bibelen forespeiler – et liv som er helt borte – intet liv, ingen himmel, ingen opplevelse av verken pine eller gledesrus.

Judas brev v.7 nevner denne hendelse *"...likesom Sodoma og Gomorra og byene der omkring, som på samme måten som disse drev hor og gikk etter fremmed kjød (homofil praksis) – og nå ligger som eksempel for våre øyne og lider straffen i en evig ild."* Altså: Straffen i en evig ild, er å være fortapt...men det var gjennom ild at døden kom og endte deres liv. Det er ikke ilden som er evig, men den var uslukkelig idet den brant opp byene. Men resultatet er evig: Fortapelse bort fra Gud og den evige frelsen. Gud ville aldri holde skjult en hemmelig dom og straff, som skulle bli tillagt den dømte etter at dommen var utført. Likesom i vanlige straffesaker for retten, – det ville vært uhørt om en mann som er idømt 4 år for å ha begått grovt ran, å oppleve at når de fire år var over, ble satt i en torturkjeller der han ble pint med glødende jern og strekkbenk a la inkvisisjonen

i middelalderen! Heller ikke Gud ville opptre slik. Det finnes ingen skjult/hemmelig straff som først blir kjent idet vedkommende er død. Jeg omtalte deler av dette i første del – og den endelige fortapelse for en ugudelig er den evige død, kalt den annen død, som er ildsjøen. Ildsjøen i Åp. 20, 14-15 står for den endelige fortapelsens død og ikke-eksistens. Ikke for evig pine. Det blir som GTs profeter skrev: Den døde kjenner ingen ting. Og idet vi vet at Guds største profet i tidene, Moses, hadde intet om evig pine – og dermed ville aldri Judas gå ut med noe som strider mot Skriftens ord.

MOSES OG LOVEN

Og dermed vil jeg nevne Moses, særlig 5. Mos. 28, der Moses legger frem velsignelsen og forbannelsen for folket i Sinai.

I sin oppramsing av hva som skulle ramme Israel hvis de valgte forbannelsen, finner vi uhørte plager i alle varianter, alle av jordisk karakter: Pest og byller, krig og forfølgelser, å bli slått med forvirring og galskap, egyptiske plager, og plager som Moses sa ikke engang var skrevet opp i hans bok! Men ikke ett ord om noen evig pine i et brennende helvete. Som jeg skrev først i denne Del II, Hallesby ville nok blitt refset og antakelig blitt kastet ut hvis han hadde holdt sin radiotale på Sinai under Moses. Det ville blitt oppfattet av Moses som et forsøk på å legge til ord som Gud ikke hadde talt, og ikke hadde befalt nedskrevet i lovboken.

Selv den skrekkelige dommen som falt over Korah og hans følge av opprørere, de som klaget på Mose lederskap, der Moses rakte ut staven og jorden revnet og Korah og opprørerne falt ned og ble slukt av jorden, var rent jordisk i omfang og impliserte ikke noen evig pine og straff.

Konsekvent, heller ikke Jesus, Peter, Paulus, Jakob, Johannes eller noen av de andre lederne i NTs persongalleri

ville skrive eller tale Moses (eller noen av profetene for øvrig) imot på noe felt. Helvetes-pinen fantes ikke verken på Mose eller profetenes tid, ei heller på Jesu og apostlenes tid. Ikke så mye som et fnugg av "evig pine" blir antydnet noe sted i deres ord og skrifter.

Men kristenheten er plaget av en fantastisk vrangtolking gjennom tidene. Og hva verre er, helveteslæren har opprinnelse ikke i jødisk og/eller kristen sammenheng, men kommer fra hedendommen fra før Jesu tid. Dette skal vi se på om ikke lenge.

UTTRYKKET "HELVETE" – FRA ENGELSKE "HELL"

Jeg nevnte i Del I at det greske Hades lå til grunn for at ordet "Helvete" (på engelsk, Hell) ble skrevet i biblene. Men fra opprinnelig hebraisk, siden vi har hatt Det gamle Testamente for oss her, var det ordet Sheol som lå til grunn.

Sheol betyr "Stedet for, eller tilstanden til de døde". Ordet forekommer 64 ganger, og oversettes i engelske bibler til Hell (helvete) 32 ganger, Grave (graven) 29 ganger, og Pit (fangehull) 3 ganger.

Både Hades (dødsriket) og Sheol (stedet for de døde mv.) preges av det såkalte "blomsterspråk" Østen alltid har hatt. Man mildnet budskapet om at en slektning hadde gått bort, og sa dette ikke rett frem, "nå er Josef død", men "Josef har gått til Sheol" eller "Josef har nå kommet til dødsriket". Mens her på berget, hvis vi bruker ækt' trøndersk (ha meg unnskyldt) så kan vi, hvis vi treffer rette klientell, risikere å høre: "Ja, han Ola daua' i går i ei motorsykkel ulykke". Forskjellen blir at dette sistnevnte, ville i sammenligning føles som å få ei kuruke slengt i fjeset – i all sin vulgære plumphet. Østens kultur innebærer en omfrasering av et dårlig budskap, slik at det skulle høres mildt ut – til tross for at de med én gang visste at nå var

personen det var snakk om død.

I Jobs bok, klager Job over sin ulykke – og uttrykker følgende:

Fra Job 17, 13-14 lyder det: *”Når jeg håper på dødsriket som mitt hus, og reder mitt leie i mørket, når jeg roper til GRAVEN: Du er min far! – og til makken: Du er min mor og min søster –”*

Her er det Sheol som ligger til grunn. Tenk om da Job hadde blitt oversatt *”Når jeg håper på den evige pine som mitt hus”* ?

En kjent engelsk teolog, Dr. Campbell sier om Sheol:

”Sheol angir den dødes tilstand uten henvisning til deres eventuelle lykke eller elendighet.” (Sheol signifies the state of the dead without regard to their happiness or misery”).

EVIG PINE – ET BEGREP SOM OPPRINNELIG KOMMER FRA HEDENSKE RELIGIONER

Sluttligen, la meg opplyse om at helvetesbegrepet med evig pine, ikke kommer fra jødedommen eller kristendommen. Det kommer fra hedendommen og babylonismen som dominerte bl.a. Romeriket, med innflytelse fra hellensk og egyptisk religion og kultur. Fariseismen på Jesu tid hadde tatt opp i seg mye av helveteslæren som fantes i disse kulturer. (Det er denne falsklæren Jesus harsellerer med overfor fariseerne i lignelsen om den rike mann og Lasarus, og slår dem i ansiktet – åndelig talt – med dumhetene denne læren hadde i seg). BILDE: Boteros freske, 1993 Inferno.

✘ Før nytestamentlig tid, var det i den hedenske verden en utbredt helveteslære der en havnet i evig pine for sine synder. Den ble kjent under forskjellige navn, slik som Orcus, Erebus, Tartarus og Infernus (av det siste fikk vi

uttrykket Inferno, som ofte brukes når man beskriver branner).

(Inferno finner vi også i operalitteraturen og i kunstverdenen, der det forestilles et grusomt brennende helvete der mennesker pines. Tenk på Dantes Inferno – Den Guddommelige Komedie. Tenk på satanrockerne og Gothic og Death Metal miljøet, – her i Norge holdes det stevne/konsert, og de kaller det for eksempel "INFERNO 2009". De skulle bare visst at hele helvetes-konseptet er en flat løgn, menneskelig hjernespin! Det er skremmende å tenke på at jeg selv faktisk har trodd på den bløffen).

Man antok at dette befant seg så langt nede i jorden, som himmelen befant seg over jorden. Den greske poeten Hesiod, som levde omkring 850 f.Kr., omtaler dette helvete.

Helvetes inngangsport var vaktet av hunden Serebus som hadde tre hoder (Hesiod skrev at den hadde femti), og den hindret flukt fra dette pinens sted. Var man først havnet der, var det ingen vei tilbake. Dette grusomme helvetes fengsel var dessuten omgitt av en elv av brennende ild, kalt Flegethon, og nede i den var det også en tre-dobbel mur. Gjennom en rekke skrifter av bl.a. Hesiod, Virgil og mange andre, er det beviselig at den såkalte helveteslæren fra gammelt av – er av hedensk opphav og ikke jødisk eller kristen.

Flere hedenske forfattere og filosofer, ved deres egne ord og bekjennelser, fikk helveteslæren fra hedenske skikker, diktning og folketro – og vi finner denne oversikt som kommer av at alle de tidlige lovgiverne i hedenske kulturer, hevdet å ha fått det fra "gudene":

Soroaster hevdet å ha fått det fra en guddommelig kilde, Lysurgus fikk sitt fra guden Apollo, Minos fra Kreta fikk det fra Jupiter (se Apg. 14, 12-13 der Barnabas blir kalt Jupiter (gresk: Zevs) og presten for Jupitertemplet kom og ville ha folket med for å ofre til Barnabas og Paulus), Numa

fra Rom fikk fra Egeria, Saleukus fikk fra Minerva, etc.

Hensikten med dette religiøse falskneriet, var å skape ærefrykt i folkemassene og slik få dem til underdanighet, til å lyde regimets minste vink. Det var nødvendig å hevde at ulydighet mot herskerne, påkalte gudenes straffende vrede! Dette gjaldt ikke minst hos romerne og keiserne.

Romersk, gresk og egyptisk hedensk kultur hadde alle deres helveteslære. Jeg nevnte ovenfor at fariseerne på Jesu tid hadde fått inn denne falske helveteslæren fra samme kulturer. Dette skjedde i perioden på 400 år – mellom Malaki og Matteus – en tid da Israel ikke hadde noen profet som talte til dem fra Gud. De ble overlatt til sine egne villfarelser for deres mange frafalls skyld.

Konklusjon blir den samme som uttrykt i Del I, det finnes ikke noe evig pinens helvete i hele den bibelske skrift, verken i Det nye Testamente eller i det gamle. Dette kom fra hedendommen! Og hedendommens utallige eventyr, er bare...ja, nettopp eventyr og ikke sant.

Verken Jesus eller noen av hans apostler talte noen gang, eller skrev noe om at den troende "skal bli frelst fra det evige pinens helvete".

Når Jesus talte om straffereaksjoner fra Gud, som skulle komme over Israel dersom de ikke tok imot ham, var dette alltid bare i jordisk perspektiv. For eksempel leser vi om ham da han forbannet det fruktløse fikentreet (et bilde på det vantro Israel) så ble disiplene forskrekket over at treet visnet øyeblikkelig fra rot til topp! Underforstått: Slik skal det gå med Israel. Det skal gå under og bli ødelagt. (Matt. 21, 19-20; se også Luk. 13ff om det tørre fikentreet som skulle hugges ned, bilde på Israels katastrofe i år 70).

Peter advarte Israel på pinsedag og kort tid etter pinsedag. I Apg. 3, 23 vitner han offentlig for nasjonen og minner dem

om Mose profeti i 5.Mos. 18ff, og sier:

"Men det skal skje, hver sjel som ikke hører denne profet (Jesus), han skal utryddes av folket."

Dette stemmer også med hva Jesus sa i Matt. 22, 7 – om at Kongen skulle sende sine hærer og drepe disse morderne som forfulgte hans utsendinger (apostlene) – og sette ild på deres by (Jerusalem).

Både Peters ord, Jesu profetiske lignelse og 5. Mos. 18 fikk sin grelle oppfyllelse den 10. september år 70 e.Kr. da romerne etter fire års jødisk opprør, endelig brøt igjennom og svidde av byen og templet. Da ble også Jesu advarsel om å bli kastet på Gehenna ilden, søppeldynga i byen, oppfylt. Romerne kastet hundrevis av lik på dyngen for å avverge pest. Men de ble ikke kastet i en evig pine i helvete.

Hva skulle den troende frelses fra, ifølge Bibelen?

Tit. 2, 14 sier følgende: *"...han som gav seg selv for oss for å løse oss ut fra ALL URETTFERDIGHET."* Intet om å bli frelst fra evig pine.

Tar vi også med de forgående vers 11 og 12 får vi: *"For Guds nåde er åpenbart til frelse for alle mennesker. Den opptukter (lærer) oss til å fornekte ugudelighet og de verdslige lyster, til å leve sedelig og rettferdig og gudfryktig i den verden som nå er"*.

Å, hvor god, hensynsfull, kjærlig og nådig Gud er, som han viser oss i Kristus – han ønsker hvert eneste menneske frelst, ved tro!

DANIEL 12, 2 OG 'EVIG AVSKY' – IKKE EN EVIG PINE!

Man kan argumentere og argumentere...og allikevel er det slike forherdete troende innen kristenheten som aldri vil frivillig gi fra seg falsklæren om 'Evig pine' – 'Evig Helvete i ildsjøen' og andre erkebegreper som de mener

understøtter deres fastlåste evighetssyn.

Daniel 12, 2 er et begrep som sorterer under dette, og blir brukt til å understøtte det falske begrepet om en evig straff der den dømte opplever straffen som pine, plage, forakt, vanære, for ikke å atter gjenta – en brennende pinefull evig ild.

Dan. 12, 2 taler om, mener man, en oppstandelse av både gode og onde. Vers 1 viser oss –og dette er viktig – selve sammenhengen for oppstandelsen: Det er i avslutning av Den store Trengsel i Israel i endetiden, og ved at Jesus har kommet tilbake og nyss opprettet Kongeriket i Israel:

“På den tid skal Mikael (erkeengelen) stå fram (ref. Åp. 12, 7-11 og Satan som kastes ned til jorden av Mikael) – den store fyrsten som verner om ditt folks barn (jødene). Det skal komme en trengselstid som det ikke har vært fra den dag noe folkeslag ble til og til den tid. Men på den tid skal alle de av ditt folk (jødene i Israels trengselstid) bli frelst som finnes oppskrevet i boken.”

Vi kan ikke lese vers 2 uten først å ha lest sammenhengen i vers 1! Gjør man en slik bommert, er det ikke det minste rart i at man farer vill i skriftene.

Vers 2 sier: *“Og de mange som sover i jordens muld, skal våkne opp, noen til evig liv (olam=hebraisk for tidsalder, det vil si, her er det Tusenårsrikets jødiske særrelse, og som vi dermed har en parallell til i 1. Kor. 15) – noen til skam og evig avsky.”*

Det vi ser i dette, er at Daniel lærer at mens den gudfryktige skal gis liv i Kongeriket ved Herrens komme, så skal de ugudelige oppstå til evig vanære (eng.: disgrace). Men oppstandelsesbegrepet er her ikke bokstavelig, for det viser bare at denne ‘oppstandelse’ er lik med at DE ALDRI BLIR BEGRAVET! Bruk av ordet ‘Oppstandelse’ i forbindelse med de som får del i en ‘avsky’ er bare billedlig. Det vil

vi straks se.

Den hebraiske termen 'deraon' som er oversatt med ordet avsky, finnes også i Jes. 66, 24 – der også man finner den helt nøyaktige samme sammenhengen som i Dan. 12 – nemlig Herrens komme etter trengselstiden, og de dommer som han lar utføre på ugudelige jøder som fulgte Antikrist.

Men i Jes. 66 er det hebraiske ordet for avsky (deraon) oversatt med 'gru' – og det er snakk om den gru som mennesker gripes av når de må betrakte krigsofre der de ligger døde på bakken:

“Og de (som kommer frelst ut av trengselen) skal gå ut (i ørkenen) og se på de døde kroppar av de menn som har syndet mot meg, for deres orm skal ikke dø (deres kroppar blir sakte fortært av makk, slik som er typisk for lik som ikke er begravet, men ligger i tempererte forhold), og deres ild skal ikke slokkes (en 'ild' som her liknes med den sakte forbrenningen av likene gjennom at naturen går sin gang med makk og forråtnelse!), og de skal være en GRU (til skrekk og advarsel) for alt kjød.”

Jamfør med Åp. 19, 17-19 og likene på Harmageddons slagmark etter trengselstiden er avsluttet. Se også Esek. 39, 12-14 som viser rensingen av krigsofre fra slagmarken etter trengselstiden. Men Jes. 66, 24 viser at noen av disse likene vil bevisst bli lagt fram til forråtnelse for at ikke bare Israel skal se straffen over de ugudelige, men antakelig også de omkringliggende statene. De skal kjenne frykten for Herrens rettfærdige dommer.

Det ligger dermed i sakens natur at når disse likene er helt konsumert av makken og bakteriell oppløsning – så er det slutt. Det er ingen 'evig pine' for disse. De gikk bare fortapt, de mistet sitt liv og muligheten til å bli gjenvekket fra de døde.

DEN KOSMOLOGISKE MOTSIGELSEN AV 'EVIG PINE'

Helt til slutt vil vi se litt på selve den motsigelsen som ligger i en evighetsforståelse der 'To motsatte verdener' eksisterer side om side. På den ene siden har vi 'Evig pine' med dets smerte, plage, og onde natur, og på den andre siden, en evig lykkelig himmel der det ikke mere finnes sorg, smerte, tårer, pine, savn, ondskap.

Det skulle altså dermed være to 'evigheter' – noe som i seg selv er en umulighet og en selvmotsigelse. Et slikt syn er umulig å forsones seg med i den visjon av Bibelens framtid om en verden der *"...de første ting er veket bort."* (Åp. 21, 4).

La meg sitere hele verset, og legg merke til at PINE er av de elementer som for alltid er veket bort:

"Han skal tørke bort hver tåre fra deres øyne. Og døden skal ikke være mer, og ikke sorg, og ikke skrik, og IKKE PINE skal være mer. For de første ting (de jordiske livsforhold) er veket bort."

DE MORALSKE PROBLEMENE VED 'EVIG PINE'

Det tradisjonelle synet på helvete blir utfordret i dag ikke bare på basis av selve bibelspråket med dens bruk av ordbilder i omtale av død og ødeleggelse og straff ved fortærende ild osv., men også i spørsmål om etikk og moral, og den juridiske og kosmologiske siden i dette.

Vi har sett på den kosmologiske siden i avsnittet ovenfor, og nå vil vi se litt på den moralsk-etiske siden.

Det tradisjonelle helvetessynet i kristenheten framstiller Gud som en grusom torturist som piner de onde til evig tid.

Har Gud to ansikter? Hvordan kan helvetessynet som framstiller Gud som en forferdelig torturist i all evighet på en lovlig måte forenes med en Gud som vi ser åpenbart gjennom Sønnen, Jesus Kristus? Har Gud to ansikter? Han er grenseløst nådig på den ene siden, og gjennomtrengende

grusom på den annen? Kan Gud elske syndere så mye at han sendte sin elskede Sønn for å frelse dem, og fremdeles hate uomvendte syndere så mye at han overgir dem til endeløs grusom pine? Kan vi virkelig lovprise Gud for hans godhet, hvis han piner syndere gjennom en evighet av tidsaldre?

Det er selvfølgelig ikke vår oppgave å kritisere Gud, men Gud har gitt oss en samvittighet som gjør oss i stand til korrekt å formulere en moralsk bedømming. Kan den moralske intuisjon, som Gud har nedlagt i vår samvittighet, rettferdiggjøre denne gjennomtrengende grusomhet til en guddom som overgir syndere til endeløs pine?

Den kristne skribent og apologet Clark Pinnock svarer på denne spørsmålstillingen slik:

“Det finnes en sterk moralsk motforestilling til den tradisjonelle læren om helvete. Evigvarende tortur er utålelig fra et moralsk synspunkt fordi den framstiller Gud som opptrer som et blodtørstig monster som opprettholder et evigvarende Auschwitz for sine fiender, som han ikke engang tillater å få dø. Hvordan kan man elske en slik Gud? Jeg antar man kan være redd for ham, men kan vi elske og respektere ham? Vil vi ønske og streve for å bli som ham, i hans nådeløshet? Ideen om en evig bevisst pine tar det ondes problem opp til umulige høyder. Antony Flew hadde rett i sin protest om at dersom kristne virkelig trodde at Gud skapte mennesker med den hensikt å pine noen av dem i helvete til evig tid, kunne de like godt bare gi opp å forsvare kristenheten.

Hvordan kan kristne overhodet framstille en guddom som har en slik grusomhet og hevngjerrighet som inkluderer evigvarende tortur av sine skapninger, uansett hvor syndefulle de må være? En Gud som vil gjøre slike ting synes å være mere lik Satan enn lik Gud, i det minste når vi bedømmer ut fra vanlig moralsk standard, og ved evangeliet ikke minst.”

Kjære troende kristne, la deg mane til rett ettertanke i disse ting. Å forsvare et slikt gudsbilde er å gå Gud selv imot – for Gud er ikke slik at han piner mennesker i evighet. Bibelen sier at han ikke har behag i den ugudeliges død – ergo, heller ikke i at han etter døden skulle oppslukes av evig pine i et helvete!